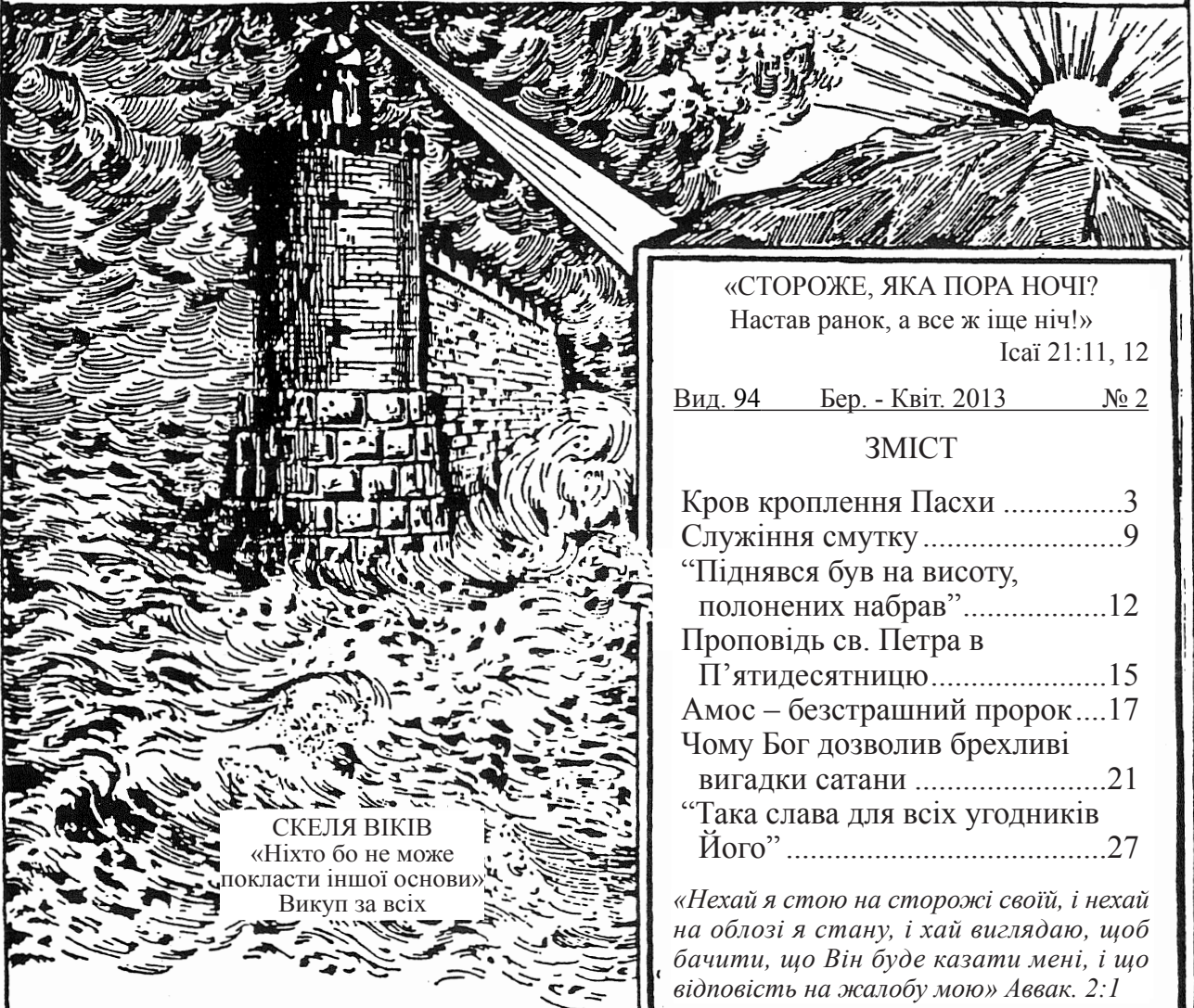

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 94 Бер. - Квіт. 2013 № 2

ЗМІСТ

Кров кроплення Пасхи	3
Служіння смутку	9
“Піднявся був на висоту, полонених набрав”	12
Проповідь св. Петра в П’ятидесятницю	15
Амос – безстрашний пророк	17
Чому Бог дозволив брехливі вигадки сатани	21
“Така слава для всіх угодників Його”	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

КРОВ КРОПЛЕННЯ ПАСХИ

“І візьміть в’язку ісопу й умочіть у кров, що в посудині, і доторкніться горішнього одвірка й двох одвірків бічних кров’ю, що в посудині. А ви, ніхто не вийдете з дверей дому свого аж до ранку! І перейде Господь ударити Єгипет, і побачить ту кров на одвірку горішнім і на двох одвірках бічних, і обмине Господь ті двері, і не дасть згубникові увійти до ваших домів, щоб ударити” (2 Мойсея 12: 22, 23).

Поступово наближається пасхальна пора, яку юдеї святкують 25 числа цього місяця. Але інтерес християн зосереджений передусім на забитті ягняти напередодні свята Пасхи, тому їхні святкування, відповідно, починаються ввечері 24 березня. Проте нам дуже прикро, що хоча мільйони християн та юдеїв святкуватимуть цю велику подію історії у вигляді тих чи інших формальних церемоній та ще й поверхневим чином, мало хто з обох релігій бачить істинне значення цього святкування.

ВСТАНОВЛЕННЯ ПАСХИ

Коли б їхній розум цілковито прокинувся до розуміння істинного її значення, це означало б початок релігійного відродження, якого світ ніколи не знав. Але, як каже апостол, бог цього світу засліпив розуми багатьох і навіть декого з тих, чий очі розуміння є частково відкриті. Апостол каже, що вони сліпі і недалекоглядні, тобто невидющі, і неспроможні бачити глибокі речі Бога в стосунку до церемоній, які святкують у світі вже майже 3300 років. Але навіть вищі критики та агностики загалом змушені визнати, що така визначна подія, яку широко відзначають віддавна, повинна мати під собою основу. Мабуть, в Єгипті все трапилося саме так: первородні Єгипту загинули під час десятої кари,

тоді як первородні Ізраїлю були збережені від неї – ті, котрі виконали наказ залишатися під охороною крові. В іншому випадку широке святкування такої події було б безспідставним.

Нам не потрібно нагадувати подробиці, пов’язані з її встановленням – про те, що єгиптяни тримали ізраїльтян в частковому рабстві, що коли в Господньому провидінні настав час їхнього визволення, їхні пани намагалися самолюбно втримати Ізраїль в неволі і відмовлялися відпустити їх іти в землю Ханаан. Господь протягом року посилав на людей Єгипетської землі одну за одною дев’ять різних кар, даючи полегшення раз за разом, коли їхній цар благав милосердя і давав обіцянки, які після того порушував. Врешті слуга Господа, Мойсей, оголосив велике заключне лихо: однієї ночі в кожній сім’ї в Єгипті помре первородний, в домі найскромнішого селянина і в домі царя буде голосіння, після чого єгиптяни врешті підкоряться і дозволять ізраїльтянам піти – навіть намовлятимуть їх іти, до того ж поспіхом, щоб Господь остаточно не завдав смерті цілому народу, якщо їхній цар далі робитиме черствим своє серце і буде чинити опір божественному наказу.

Перші три кари були спільними для всього Єгипту та околиці, де мешкали ізраїльтяни. Наступні шість кар не торкнулись округи, в якій проживали юдеї. Остання, десята кара, як було сказано, мала бути спільною для всієї єгипетської землі, включаючи землю ізраїльтян, хіба що останні покажуть віру і послух, приготувавши жертвоне ягня, кров’ю якого кроплять бокові та верхній одвірки своїх дверей, і будуть їсти м’ясо тієї ж ночі з гірким зіллям та прісним хлібом. Ті, котрі їли, мали робити це стоячи, з палицею в руці, підперезані і готові до подорожі,

маючи повне сподівання, що Господь, завдавши первородним єгиптян смерті, присилує єгиптян дозволити їм піти, а також з повним переконанням, що і вони зазнали б цього лиха, коли б не кров на їхніх одвірках та поперечині. Як каже наш вірш, це був виразний наказ Господа.

**“І ПОБАЧИТЬ ТУ КРОВ НА ОДВІРКУ
ГОРІШНІМ І НА ДВОХ ОДВІРКАХ
БІЧНИХ, І ОБМИНЕ ГОСПОДЬ ТІ
ДВЕРІ, І НЕ ДАСТЬ ЗГУБНИКОВІ
ВВІЙТИ”**

Ізраїльтянам було наказано святкувати це як першу рису юдейського Закону і як одну з найбільших пам'яток їхнього народу. Тож бачимо, що юдеї у всіх частинах світу святкують Пасху в тій чи іншій мірі – навіть ті, котрі вважають себе агностиками та невіруючими. Вони надалі поважають її як древній звичай. Але чи не дивно, що нашим приятелям юдеям, багато з яких мають такий тямущий розум, ніколи не спало на думку запитати про значення цього святкування? Чому забивали і їли ягня? Чому кров'ю кропили бокові та верхній одвірки? Зрозуміло, бо так наказав Бог. Але чому, яка причина, яка мета, яка лекція стояла за Божественним розпорядженням? Звичайно, мудрий Бог дає мудрі накази, і у властивому часі Він бажатиме, щоб Його вірний народ зрозумів значення кожної вимоги. Чому ж євреї байдужі до цієї теми? Чому упередження сковує їхній розум? Вони самі мусять відповісти і, відповідаючи, повинні здобути світло та радість від цього знання

Хоча християнство має відповідь на це запитання, однак через власну недбалість більшість із них, як не прикро, не здатна обґрунтувати свої надії, пов'язані з цим. Якщо юдей може зрозуміти, що його суботній день є образом, тінню майбутньої епохи відпочинку, благословення та звільнення від важкої праці, смутку та смерті, то чому ж він не бачить, що інші риси Закону Мойсея також задумані Господом як тіні різних благословень, які настануть у відповідний час? Чому всі не можуть зрозуміти, що Пасхальне ягня представляло, зображувало Божого Агнця; що його смерть представляла смерть Ісуса, Справедливого за несправедливих; що застосування його крові символізує, представляє застосування заслуги смерті Ісуса за весь дім віри? Блаженні очі, які бачать, що Ісус – дійсно “Агнець Божий,

що на Себе гріх світу бере”; що скасування гріха світу досягається платою за покарання людини; що оскільки весь світ втратив божественну прихильність та потрапив під божественний вирок смерті з усіма його похідними смутку та болю, потрібно було перед скасуванням цього вироку, цього прокляття задовольнити справедливість. Тому, як говорить апостол, Христос умер за наші гріхи – Справедливий за несправедливих, щоб привести нас до Бога. Ось так Він відкрив нову і живу дорогу – новий шлях до вічного життя.

“ЯКИЙСЬ ПЕРВОПОЧИН”

Хто знайомий з Біблією, той зауважив, що в ній Церква Христа є названа Церквою Первородних, “якимсь первопочином творів Його [Бога]” (Євр. 12: 23; Як. 1: 18). Ці слова мають на увазі інших, які згодом народяться в Божій сім'ї, наступні плоди. Християни, мабуть, не догледіли ці вірші, щоб знайти для них застосування, і загально прийшли до переконання, що лише ті, котрі належать до первоплодів, будуть спасенні, і не буде жодних наступних плодів. Але гляньмо на образ Пасхи і зауважмо, що Божим наміром було спасти всіх ізраїльтян, тому, як народ вони представляли все людство, яке колись прийде до згоди з Богом і отримає вічне життя в землі обітничі. Зауважте, що були два переходи: великий перехід, коли весь народ божественною силою був чудовим чином визволений Господом і переведений по піщаній косі через русло Червоного Моря, в особливий спосіб приготоване для них спрямованою дією вітру та відпливу. Ця ілюстрація, тобто образ, показує остаточне визволення від влади гріха та сатани кожного створіння, яке остаточно прийде до згоди з Господом та бажатиме віддати Йому честь. Жоден ізраїльтянин не залишився позаду.

Але ця пасха в Червоному морі не є пасхою, про яку ми говоримо в даному випадку, – не є пасхою, яку ми збираємось незабаром святкувати. Ні, подією, яку ми святкуємо, був лише перехід, тобто врятування первородних Ізраїлю. Лише первородні були в небезпеці, хоча визволення всіх залежало від врятування первородних. Розглядаючи це на основі всього Святого Письма, ми бачимо, що Мала Черідка, первоплоди для Бога з Його створінь, Церква Первородних, врятована в даний час, переходить,

тобто знаходиться під охороною крові. Ми бачимо, що решта людства, котра запрагне стати на боці великого позаобразного Мойсея та йти за Ним, коли Він остаточно поведе народ з рабства гріха та смерті, не є сьогодні в небезпеці. В цій небезпеці є лише первородні.

«ЦЕРКВА ПЕРВОРОДНИХ»

Первородними – “Церквою первороджених” – є ті з людства, кому раніше від решти відкрилися очі розуміння, щоб збагнути свій стан рабства та необхідність визволення, а також готовність Бога виконати для них Свої добрі обітниці. Більше того, вони відгукнулися на благодать Бога, посвятилися Йому та Його службі і взамін отримали зачаття Святим Духом. Для цих первородних залишатися в домі віри – під кров’ю кроплення – є справою життя і смерті. Вийти назовні означало б для них знехтувати божественною милістю. Це означало б, що вони зігнорували також божественною добротою і не оцінили її після того, як отримали свою частку Божої милості, представлену в крові Ягняти. Про них Святе Письмо говорить: “Вже за [їхні] гріхи не знаходиться жертви”, – вони повинні вважатися неприємцями Бога, і їхня доля символічно показана в знищенні первородних Єгипту.

Ми зовсім не збираємося казати, що первородні Єгипту, котрі померли тієї ночі, чи котрийсь з первородних ізраїльтян, що вийшов з дому всупереч наказу і помер, пішли на другу смерть. Зовсім навпаки: ми розуміємо, що всі ці речі були образами, зображеннями, ілюстраціями, тінню речей вищого рівня і що дійсність стосується Церкви Христа під час Євангельського віку після П’ятидесятниці. Якщо ми грішимо добровільно після здобуття знання Правди, після того, як ми скуштували доброго Божого Слова, після того, як ми стали причасниками святого Духа, а, значить, членами Церкви Первородних, і відпадемо, то нас неможливо буде знову відновити до покаяння. Бог нічого не матиме для нас, бо знехтування Його милістю означає, що ми помремо другою смертю. З такої точки зору Церква Первородних завдяки зачаттю Святим Духом та більшому знанню і привілеям, які вона має у всіх відношеннях, має більшу відповідальність у світі, бо вона є єдиною, котра перебуває в небезпеці другої смерті.

Таким є урок образу, і він стосується лише християн.

Незабаром ніч промине, настане славний ранок визволення, і Христос, позаобразний Мойсей, поведе, тобто визволить весь Ізраїль – весь Божий народ, всіх, котрі, здобувши знання, радо поклоняться, віддадуть честь і будуть слухняні Божій волі. Цим днем визволення буде весь Тисячолітній вік, при кінці якого всі злі люди і злочинці, символічно показані в єгипетському війську, будуть повністю відтяти в другій смерті.

“БО КОЖНОГО РАЗУ, ЯК БУДЕТЕ...”

Апостол виразно і однозначно ототожнює Пасхальне ягня з нашим Господом Ісусом, кажучи: “Бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений. Тому святкуймо...” (1 Кор. 5: 7, 8). Він повідомляє нас, що ми всі потребуємо крові кроплення, та не на нашому домі, а на нашому серці (Євр. 12: 24; 1 Петр. 1: 2). Ми також повинні їсти прісний хліб правди, якщо хочемо бути сильними та готовими до визволення уранці нової епохи. Ми також повинні їсти Ягня, повинні засвоювати Христа, Його заслугу – вартість, яка була в Ньому. Ось так ми зодягаємося в Христа не лише вірою. Ми щораз більше, в міру наших можливостей, зодягаємось в Його характер і перемінюємось день за днем на Його славному подоби в нашому серці. Ми повинні годуватися Ним, як юдеї їли буквально ягня. Замість гіркого зілля, яке підтримувало і загострювало апетит, ми маємо гіркі труднощі та випробування, які Господь допускає на нас і які допомагають нам відірватися своїми почуттями від земних речей і збільшують апетит, щоб їсти Ягня і прісний хліб Правди. Ми також повинні пам’ятати, що в нас немає постійного міста, що ми завжди є в дорозі як пілігрими, чужинці, мандрівники – з палицею в руці, підперезані в дорогу, щоб остаточно досягти небесного Ханаану та всіх славних речей, які Бог зберігає для Церкви Первородних, щоб бути разом з її Відкупителем царями та священиками Бога.

Наш Господь Ісус також ототожнював Себе з пасхальним Ягням. Тієї ночі, коли Його зрадили, буквально напередодні розп’яття Він зібрав Своїх учнів в горішній кімнаті, кажучи: “Я дуже бажав спожити цю пасху із вами, перш ніж муки прийму”. Тієї ночі вони, як юдеї,

святкували Пасхальну Вечерю на згадку про врятування образних первородних від образного князя цього світу, але як тільки вимоги образу виконалися, наш Господь встановив нову Пам'ятку на старій основі, кажучи: “Це робить, коли тільки будете [святкувати Пасху – щороку]... на спомин про Мене” (1 Кор. 11: 24, 26). Ваші сусіди юдеї, очі розуміння котрих ще не відкрилися, не оцінять цієї речі в її істинному, позаобразному значенні, але ви (котрі визнаєте Мене як Божого Агнця, Котрий, як задумано Богом, був забитий ще від закладин світу) розумієте, що незабаром Я маю віддати Своє життя як викупну ціну за світ, і ви збагнете, що ця Пасха має особливе, священне значення, відмінне від усіх інших. Отож ви вже не будете більше святкувати образ, але будете пригадувати позаобраз, бо Я ось-ось маю померти як Божий Агнець і представити кров кроплення за Церкву Первородних та справжній харч для всього дому віри.

“ЦЕ ТІЛО МОЄ, ЩО ЗА ВАС ЛАМАЄТЬСЯ”

Те, що Господні послідовники вже не повинні збиратися, як це робили раніше юдеї, щоб їсти вечерю з буквального ягняти на згадку визволення з Єгипту, наш Господь показав, обравши нові символи – “прісний хліб” та “плід виноградини”, які мали представляти Його як Ягня. Відтоді, згідно з Господньою постановою, Його послідовники святкували Його смерть (як Пасхального Ягняти) щороку, доки апостоли не заснули сном смерті і не прийшло велике відступництво, яке спантеличило віру номінального християнства і принесло епоху, звану “середньовіччям”. Хоча в “середньовіччі” вчення, що Христос був позаобразним Пасхальним Ягням, все ще існувало, святкування Його смерті під час Пасхальної Вечері, яку Ісус встановив, вийшло з ужитку. Його витіснило найбільш жахливе богохульство, яке ввело в оману і заплутало мільйони християн, – літургія, запроваджена римським католицизмом. В Святому Письмі воно назване “гідотою спустошення” внаслідок його нищівного впливу на віру та вчинки Господнього народу. Хоча протестанти загалом відмовились від літургії, як речі, що цілком суперечить вченням Христа та апостолів, однак практики протестантів в значній мірі

є під впливом цієї жахливої облуди, якої вони позбулися лише частково.

ЛІТУРГІЯ НЕ Є ЄВХАРИСТІЄЮ

Багато протестантів наївно питає: “Чи ж не є Літургія звичайною Євхаристією, Господньою Вечерею, лише під іншою назвою?” “О, ні, – відповімо ми, – це щось зовсім інше”. Господня Вечера є святом смерті Христа, довершеної на Голгофі. Літургія представляє нову жертву за гріхи, чинену щоразу, коли її проводять. Наші приятелі римо-католики вірять, що коли священник благословить облатку, вона стає справжнім тілом Христа в його руках, яке згодом має бути пожертвоване знову. Святкова літургія є особливою жертвою Христа за особливий гріх окремо взятої особи. Мала літургія є жертвою Христа за загальні гріхи громади. Римо-католики кажуть, що вони вірять в заслугу Христової жертви на Голгофі, але та жертва охоплює тільки первісний гріх і загально гріхи, що були в минулому. На їхнє переконання щоденні гріхи, хиби, вади кожної особи вимагають час від часу очищення новою жертвою Христа. Отже, з їхньої точки зору – як це представлено в літургії і як практикують римо-католики, греко-католики та прихильники єпископальної церкви – Христа жертвують раз-у-раз по всьому світу щодня. В Святому Письмі це називається “гідотою” в Божих очах, бо воно ігнорує, зводить нанівець твердження Святого Письма, що Христос більше не вмирає, що однією жертвою Він удосконалив навіки всіх тих, хто приходить до Отця через Нього (Рим. 6: 9).

Легко зауважити, що повторні жертви, представлені в літургії, як наслідок, анулюють та зводять до мінімуму вартість великої жертви Голгофи, представленої Пасхою та Пам'ятковою Вечерею. Як же можна сподіватися від тих, котрі звертаються до літургії за скасуванням своїх гріхів, що вони глибоко вникнуть і високо оцінять іншу річ – позаобразну Пасху? І хоча святкування Великої П'ятниці продовжувалося, святкування Пам'яткової Вечері, яка була перед нею, вже давно вийшло з ужитку.

Що стосується протестантів, які відкидають догму літургії як цілком небіблійну, вони полишили її і повернулися до святкування Господньої Вечері. Водночас, при звичайності до частих літургій, вони вирішили, що не так суттєво

як часто слід святкувати Господню Вечерю, тому бачимо, деякі святкують її кожних чотири місяці, деякі – кожних три місяці, деякі – кожного місяця, а ще інші – кожної неділі. Така невизначеність та невміння досягти спільної основи для єдності виникає з двох речей: (1) Християни загально випустили з уваги факт, що наш Господь помер як позаобразне Пасхальне Ягня і що святкуванням цього є позаобразна Пасхальна Вечеря; (2) Християни хибно зрозуміли слова нашого Господа: “Бо кожного разу, як будете...” немовби вони означають: “Бо кожного разу, як ви захочете...”, – тоді як насправді вони означають: “Бо кожного разу, як ви, Мої учні (юдеї, котрі звикли дотримуватись Пасхи), будете відзначати Пасхальну Вечерю, відзначайте її на згадку про Мене, а не на згадку про буквальне ягня та образне визволення з образного Єгипту та його рабства через перехід образних первородних”.

Ті, котрі святкують Господню Вечерю щотижня, вважають, що в них є Біблійний доказ так робити, бо в Біблії ми читаємо, що перша Церква збиралася разом першого дня тижня і з цієї нагоди мала “ламання хліба”. Це, однак, велика помилка – плутати згадане ламання хліба з Пам’ятковою Вечерею, бо попереднє було лише звичайною гостиною. Цей запис не містить абсолютно нічого, що свідчило б протилежно: в ньому не згадується вино, плід виноградини, і ніде не було сказано, що воно представляє зламане тіло нашого Господа. Це був загальноприйнятий, яскравий звичай в первісній Церкві святкувати воскресіння нашого Господа в перший день тижня, і цей загальноприйнятий звичай допомагав зміцнити узи братерства та спільності. В багатьох місцях Господній народ наслідує цей звичай далі. Збір в Алехейні має таке ламання хліба кожного Господнього Дня між обіднім та вечірнім зібранням, бо це зручно для тих, хто живе далеко, і є особливо бажаною нагодою для ширшої спільності Господнього народу.

ДАТА ПАСХАЛЬНОЇ ВЕЧЕРІ

Як нам всім відомо, юдеї більше ніж ми використовували Місяць для підрахунку часу. Кожний новий Місяць представляв початок нового місяця. Новий Місяць, який був найближче до весняного рівнодення, вважався початком

церковного року, і, починаючи з п’ятнадцятого дня цього місяця, слід було святкувати Свято Пасхи, яке тривало тиждень. Цей тиждень з семи днів представляє радість, мир, благословення, які виникають з переходу, і зображує повну радість, мир і благословення, які кожний справжній християнин відчуває внаслідок усвідомлення, що його гріхи вдалося оминати завдяки Христовій викупній жертві. Отже, всі справжні християни постійно святкують в своєму серці це свято Пасхи, оскільки повнота є представлена в семи днях (сім є символом повноти). Не розуміючи справи саме з такої точки зору, юдеї думали менше про забиття Пасхального ягняти та споживання тієї вечері і більше про тиждень, який слідував за нею. Але наш Господь наголосив на важливості забиття Пасхального ягняти, коли проголосив Себе позаобразом цього ягняти і запросив нас святкувати Свою смерть у річницю, доки у Його другому приході наше входження в Царство не буде означати повного виконання всіх благословень.

Для багатьох християн було би великим благословенням побачити дану річ в її істинному світлі, надати більше ваги вартості смерті Христа і всім серцем з’єднатися в святкуванні в її річницю, замість робити це в інший час і пору, нерегулярно і без особливого значення. Отож тут і там по всьому цивілізованому світі з’явилися маленькі групки Господнього народу, котрі беруть це до уваги і радо святкують смерть Учителя згідно з Його проханням: “Бо кожного разу, як будете...” – щороку, – “це робіть... на спомин про Мене”. Віримо, що таке святкування приносить особливе благословення для серця та розуму. Чим ближче ми є до божественних розпоряджень, тим більшою є міра нашого благословення, і ми більше притягнені до нашого Вчителя і Голови і один до одного як члени Його тіла. Дата святкування цього року припадає на 24 березня після 6 години вечора, бо о цій годині починається чотирнадцятий день місяця Ніссан згідно з юдейським підрахунком. Ми радимо всім з числа Господнього народу скрізь зібратися як це буде зручніше, маленькими групками або сім’ями, щоб пригадати велику жертву нашого Господа. Той факт, що це проходить у річницю, справляє ще більше враження.

“ЧИ НЕ Я ТО, О ГОСПОДИ?”

Пригадуємо собі обставини першої Пам'ятки, благословення хліба та чаші, плоду виноградини, і повчання, що вони представляють Його зламане тіло і пролиту кров; що всі, котрі є Його послідовниками, повинні брати участь – повинні не лише споживати Його, але й бути ламаними з Ним, не лише приймати заслугу Його крові, Його жертви, але й класти своє життя в Його службі, співпрацюючи з Ним усіляким можливим чином. Якими дорогими є ці думки для тих, котрі є в належній згоді з Господом. Але опісля варто подумати також про поведінку Юди, котрий, хоч був вельми привілейований, полюбив брудний зиск до такої міри, що був готовий продати свого Учителя і при тому був достатньо відважний, щоб навіть тоді, коли ставала очевидною його зрада, сказати до Господа: “Чи не я то, о Господи?” Вже сама думка, що той, хто мав приязнь з Господом, міг зректись Його і видати ворогам, викликає справжню відразу до такої поведінки і повинна наповнити нас побоюванням, щоб в жодному значенні слова ми не продали Правду чи когось з її слуг, членів тіла Христа, заради почестей або багатства, або ще чогось.

Нехай наш розум полине за Господом до Гефсиманського Саду і побачить, як Він з волянням і слізьми молиться до Того, Хто міг спасти Його від смерті. Це виражало страх Учителя перед смертю: чи Він в якійсь подробиці не вхибив виконати Отцівський план а, отже, стався негідним воскресіння. Бачимо, що Отець потішив нашого Господа через ангела, запевнивши, що Він досі вірно виконував Свій обіт посвячення і напевно матиме воскресіння, як це було передвіщено. Бачимо, яким спокійним Він був потім, коли знаходився в присутності Первосвященника, Пилата, Ірода і знову Пилата: як ягня, німе перед своїми стрижіями, так Він не відкривав уст, щоб Себе захистити. Бачимо Його вірність, відвагу до кінця і маємо Його запевнення, що Він міг просити Отця послати більш ніж дванадцять легіонів ангелів для Свого захисту, але замість просити допомоги, щоб уникнути жертви, Він просив допомоги виконати її вірно. Який урок для всіх Його послідовників!

З іншого боку пам'ятаємо, що навіть серед Його відданих учнів найбільш відважні покинули Господа і втекли, і що один з них в своїй боязкості

відрікся свого Учителя! Ось нагода заглянути до свого серця і побачити, якою є наша віра, відвага та готовність страждати з Тим, Хто нас відкупив! Яка нагода з'являється перед нами скріпити розум постановами, що ми не зречемося нашого Учителя за жодних умов та обставин – що ми будемо визнавати Його не лише своїми устами, але й своєю поведінкою! Врешті ми вражені думкою, що Князя Життя розп'яв Господній народ, юдеї! Більше того, це були проводирі їхньої релігійної думки, первосвященники, фарисеї та доктори Закону, а не простолюд. Ми вслуховуємося в слова Учителя, Котрий каже, щоб ми не дивувалися, якщо світ нас ненавидить, бо ми знаємо, що він зненавидів Його перш, ніж нас, і бачимо, що в нашому випадку мова йде про релігійний світ.

ПИЙТЕ З ТІЄЇ Ж ЧАШІ

Який урок з цього? Ми не повинні дивуватися, якщо опозиція до Правди та переслідування носіїв світла, які йдуть слідами Ісуса, прийде з боку найбільш відомих представників християнства. Це, в свою чергу, аж ніяк не повинно викликати ненависті до наших опонентів, ані до тих, котрі переслідували нашого Господа до смерті. Ми повинні пам'ятати слова апостола: “А тепер... знаю, що вчинили ви це з несвідомості, як і ваші начальники”. Так, звичайно, несвідомість, засліплення серця та розуму лежить в основі всіх страждань Христа – Голови та тіла. І Отець дозволяє, щоб так було зараз, доки члени тіла Христа не доповнять решти страждань Христа. Разом з повним членством тіла (вибраних) і завершенням їхніх випробувань стосовно вірності до смерті прийде до кінця цей Євангельський вік і переміна Церкви у воскресінні, щоб їй бути зі своїм Господом і бути подібною до Нього. Тоді, як сказав наш Учитель, ті, котрі тепер споживають Його зламане тіло і є ламані з Ним в службі Правді, котрі беруть з Ним участь в Його чаші страждань та самовідречення, згодом будуть пити з Ним нове вино радості в Царстві – за завісою.

Разом з тим славним ранком почнеться велика праця звільнення світу від оков гріха та смерті – велика праця підняття. Апостол називає цю велику епоху “Часом відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-21). Думкою в розумі кожного, хто бере участь в цій Пам'ятці, повинні бути слова апостола: “А коли терпимо, то будемо разом також

царювати”; “Коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним”, бо “страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з’явитися в нас” (Рим. 8: 17; 6: 8). З цими думками, про те, що наші (Первородних) гріхи оминаються через заслугу дорогоцінної крові, ми справді здатні відзначати Свято Пасхи з радістю, не дивлячись на випробування та труднощі. Якщо ми будемо так робити – якщо ми далі будемо

вірними як Його послідовники – то дуже скоро будемо мати великий привілей вести Господні на-товпи з-під панування гріха та смерті, з Єгипту, в Ханаан – всіх, котрі остаточно почують, пізнають і послухаються великого Царя. Так, дорогі брати та сестри, за словами апостола, “наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений, тому святкуймо...”

R5869 (R3959)

СЛУЖІННЯ СМУТКУ

“З глибини я взиваю до Тебе, о Господи”. “Як упокій він дарує, – хто тоді потривожить?”
(Псалом 130: 1; Йова 34: 29, Кул.).

Життя кожної людської істоти має свої яскраві та темні сторінки, злети та падіння, радість та смуток. Все це творить більшу частину її досвіду. Плетиво характеру з ткацької прядки життя може бути витонченим та гарним або грубим і непоказним, залежно від вміння та дбайливості, з якою кожен вплітає в нього нитки свого досвіду.

В кожному житті при теперішньому пануванні гріха та зла переважають похмурі відтінки. Це настільки вірно, що Боже Слово змальовує людську сім’ю в її нинішньому стані як стогнуче створіння. “Все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі”, – каже апостол. Божі діти не є винятком з загального правила: ми також “самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого Тіла” – усієї спільноти, Тіла Христа (Рим. 8: 22, 23).

Та хоча ми чекаємо на наше визволення, щоденні труднощі в житті мають для нас надзвичайно важливе значення, і те, як ми їх приймаємо, повинно бути справою нашого глибокого зацікавлення, бо наскільки ми робимо з них висновки, настільки щоденні здобутки, негаразди та випробування приносять нам благословення або осудження. Труднощі, які приносять нам удачу, часто містять в собі приховану небезпеку. Якщо зростає багатство, якщо множаться приятелі, якщо нам припадає велика міра земної радості, то серце майже непомітно знаходить для себе задоволення в земних речах! А коли ми опиняємось на межі відчаю або скрухи, коли багатство або здоров’я підводять, коли друзі залишають, а вороги кидають в наш бік

докори, то, природно, можна занепасти духом і зневіритися.

Ось тут і розігрується дуже важлива частина великої сутички християнського життя. Треба здолати нахили своєї старої природи, треба наполегливо добиватися і прагнути перемоги з допомогою сили великого Вождя нашого спасіння. Не можна поступитися звабливим впливам сприятливих зовнішніх обставин, ані зігнутися під тягарем випробувань та негараздів. Не можна дозволити жодним обставинам в житті, якими б суворими і болючими вони не були, зробити нас роздратованими, запеклими або в’їдливими, відлюдними і нелюблячими. Не можна дозволити гордості, любові до показності, самовдоволенню черпати для себе натхнення з земних благословень, які Господь в Своему люблячому провидінні дав нам як слугам, щоб переконатися в нашій вірності.

ГЛИБОКИЙ СМУТОК ВЕДЕ ДО НАЙВИЩОЇ РАДОСТІ

Смуток і печаль можуть прийти (і часто приходять) як навала, але Господь повинен бути нашим Притулком і Опорою в усіх утрудненнях, які Він дозволяє. Душа, яка ніколи не зазнала шмагання смутком та клопотами, ще не навчилася радіти та цінити любов і допомогу Господа. У хвилини, коли нас цілковито огортає смуток та горе, коли ми наближаємось до Господа, Він особливо наближається до нас. Це зрозумів псалмист, коли у великому нещасті волав до Бога: “З глибини я взиваю до Тебе, о Господи: Господи, почуй же мій голос! Нехай уші Твої будуть чулі на голос благання мого!” (вірші 1, 2). Відчуваючи власні слабості та невдачі, прагнучи цілковито визволитися від усякої вади і пророкуючи про щедрі задуми

Божественного Плану Спасіння через Христа, він додає: “Якщо, Господи, будеш зважати на беззаконня [ставлячи їх нам за вину], хто встоїть, Владико? Бо в Тебе пробачення, щоб боятись [шанувати] Тебе...” (вірші 3, 4).

Якими коштовними є такі запевнення, коли душа з болем усвідомлює власні хиби, коли вона цілковито нездатна відповідати вимогам досконалого закону праведності! Яке блаженство знати, що тоді, коли наше серце вірне та віддане, наш Бог не висуває проти нас неспростовних вад нашої земної посудини! Якщо ми приходимо щоденно до Нього по очищення через заслуги нашого Відкупителя, наші недоліки не ставляться нам за провину, але є з готовністю прощені та змиті. Досконала праведність нашого Спасителя є нашим славним одягом, тому, одягнені в нього, ми можемо приходити до Бога з покірною відвагою, зі сміливістю – можемо знайти в присутності великого Єгови, Царя царів і Пана панів.

Якщо Бог ігнорує вади нашої плоті, в повній мірі приймає нас і розмовляє з нами як зі Своїми дорогими дітьми, то ми теж повинні так сприймати один одного, не беручи до уваги вади плоті і не звинувачуючи в них один одного, бо кожен визнає їх з покірною і намагається (так як ми) щиро і завдяки благодаті Бога подолати їх якомога краще. Кожного зі справжніх Господніх дітей стосуються слова апостола: “Коли за нас Бог, то хто проти нас?.. Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог – Той, що виправдує. Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер...” (Рим. 8: 31, 33, 34). Але справа виглядає по-іншому, коли хтось плекає вади плоті, потурає їм без належних зусиль виправити, виправдовує їх, щоб ті тривали й надалі. Тоді вони ставляться нам за провину, і якщо ми негайно не будемо “судити себе” і не вживатимемо рішучих заходів, щоб з ними впоратись, Господь сам буде судити нас і карати (1 Кор. 11: 31, 32).

Серед турбот, клопотів і труднощів, які трапляються дітям Господа, ми повинні довіряти Йому цілковито і зберегти свої душі в мирі та терпеливості! З терпеливістю ми повинні чекати на Господа, щоб втілити результати наших випробувань як Йому вгодно. Щоб чекати на Господа, потрібна саме терпеливість. Псалмист каже: “Я надіюсь на Господа, має надію душа моя, і на слово Його я вповаю. Виглядає душа

моя Господа більш, ніж поранку сторожа, що до ранку вона стереже” (Пс. 130: 5, 6). Кожного разу, коли приходить смуток та негаразди, коли розладнуються стосунки і проймає роздратування, коли рани, від яких кровоточить серце, погрожують зламати дух, нехай Божа дитина пам’ятає, що “Він знає, любить і дбає”, що Його ангел-служитель є завжди біля нас і жодне випробування не стане для нас надто суворим. Дорогий Учитель стоїть біля тигля, тому вогонь печі ніколи не стане таким сильним, щоб дорогоцінне золото нашого характеру зазнало руїни або шкоди. Ні! Якщо по Його благодаті труднощі не приносять добра, то вони будуть забрані. Він любить нас надто сильно, щоб дозволити якийсь зайвий смуток або зайве страждання.

НАГОРОДА ЗА ТЕРПЕЛИВЕ ЧЕКАННЯ

“На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить, і Він випровадить, немов світло, твою справедливість, а правду твою немов південь. Жди Господа мовчки й на Нього надійся” (Пс. 37: 5-7). Ми не повинні впадати у відчай і дозволяти нашій вірі хитатися, коли приходить випробування терпеливої витривалості, а зовнішній мир та спокій, якого ми так прагнули, довго зволікає. Наш Отець не забув нас навіть тоді, коли відповідь на наші молитви забарилася. Зовнішній мир та спокій не завжди є тією умовою, яка найкраще відповідає нашим потребам як Нових Створінь, і ми не повинні бажати обставин, в яких дорогоцінні плоди Духа не зростали б і не розвивалися в нас. Тому “не дивуйтесь огневі, що вам посилається на випробування, немов би чужому випадку для вас. Але... тіштеся...” (1 Петр. 4: 12, 13). Той, Хто порохував навіть волосся на нашій голові, ніколи не є байдужий до страждань і потреб Своєї навіть найбільш слабкої і покірної дитини. О, яким солодким є усвідомлення такої люблячої, постійної опіки! “Як упокій він дарує, – хто тоді потривожить?” Святи справді мають в кожному сумі і кожній печалі блаженну відраду, про яку світ нічогісінько не знає. Про це невідомо нікому, окрім справжньої дитини Бога.

В чому ця відрада? Якщо ви ніколи не стали під знамено Хреста, якщо ви ніколи не віддалися в руки Господа для формування і шліфування за Його славною подобою, якщо ви ніколи не докладали наполегливих зусиль,

опираючись нахилам своєї деградованої природи, якщо ви ніколи не відстоювали Правду та праведність посеред лукавого та розпусного роду, то що ви можете знати про насолоду Божественної потіхи? Це – дорогоцінний бальзам з Гілеаду для духа, зраненого на життєвому полі битви. Це – збуджуючий, освіжаючий ковток для спраглої душі, люто гнаної невідступним лихом. Це – ніжний дотик люблячої руки до спітнілого чола благородного ревнителя Правди та побожності. Це – лагідний шепіт надії, любові та відваги, коли серце і плоть никнуть від знемоги. Божественна потіха – єдина потіха, яка має цілющу силу, яка дає наснаги. Вона прибережена для тих шляхетних душ, котрі вірно зносять тягарі та спеку дня в службі Царю царів, натомість кожен, хто байдужно пливе за течією світу, за згубними нахилами тілесної природи, ніколи не скуштує її солодошів.

Яким люблячим і лагідним є наш Бог, яким мудрим та сильним! Його обітници ніколи не підвели тих, котрі виявляли свою довіру до Нього. Нам може здатися, що наші зусилля бути добрими і робити добро є зовсім мізерними, що опозиція зсередини і зовні дуже міцна. Але тільки тоді, коли ми слабкі, коли розуміємо власну безпорадність і необізнаність, ми можемо бути міцними в Господі і в силі Його могутності. Тільки тоді ми можемо розуміти, що Його сила здійснюється в нашій немочі. Той факт, що ми слабкі та кволі, не здатен відлучити нас від любові та сили нашого Бога, якщо ми стараємось виконувати Його волю, бо “знає Він створення наше, пам’ятає, що ми порох”. Тому тримаймося щораз більше цієї сили Господа, щоб сміливо притримуватися нашого напрямку на вузькій дорозі трудношів та випробувань. Яким дорогоцінним для святих Бога є це служіння болю та смутку!

“ЧИ ВИ ЧУЛИ ПРО ЙОВОВЕ ТЕРПІННЯ”

Святі в кожному віці здобували благословення від страждань та смутку. Псалмист Давид каже: “Благо мені, що був я впокорений, щоб уставів твоїх навчитись”, – а також: “Як ще не був я впокорений, блукав я; тепер же сповняю слово твоє” (Пс. 118: 67, 71, Кул.). Вірний Божий слуга Йов зазнав майже нестерпних лих, та Господь випровадив його з цього, коли випробування досягли наміченого наслідку.

Болісні випробування випробували і зміцнили його. Мало хто з нас (або й ніхто) зміг би вистраждати більше. Він втратив все своє майно, потім всіх дітей, котрих любив, тоді любов і відданість дружини, і остаточно ще й захворів на важку хворобу – гнояки, які вкрили його з голови до ніг. На довершення всього три його приятелі прийшли пересвідчитись в тому, що вони чули про його великі випробування, і замість стати вірними утішителями, вони побільшили його смуток, переконуючи, що це, мабуть, його гріхи були причиною всіх цих нещасть; що його труднощі є, очевидно, покаранням від Господа за його невірність. Бідний Йов! Він справді постраждав!

Але чи він втратив віру в Бога? Послухаймо його: “Господь дав, і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім’я!” (Йов. 1: 21). “Ось, він убиває мене, та я не перестану надіятись” (Йов. 13: 15, Кул.). Йов справді був повалений на землю, але попри все він зберіг цілісність свого характеру і віру в Господа. Він не звинувачував Бога у несправедливості, і Бог не полишив Свого вірного слугу. Він докорив тим, котрі його звинувачували і зажадав від них принесення жертви, а також сказав Йову помолитися за них, щоб їхні провини залишились непоміченими. Врешті він отримав більш щедре благословення, ніж коли-небудь досі. Бог ужив його як великий образ людського роду, показавши стан гріхопадіння людей і їхнє остаточне повернення до всього втраченого в Адамі (разом з благословеннями доповненого досвіду, що зробить їх мудрими). Яким вірним є Господь у всіх Своїх діяннях! Його діти ніколи не повинні сумніватися в Його любові, бо “віра може твердо покладатися на Нього, що би нам не трапилось в житті”.

ДОРОГОЦІННІСТЬ БЛИЗЬКОЇ СПОЛУКИ З БОГОМ

Тільки тоді, коли ми постійно довіряємо Господу і Його провидінню в нашому житті (на наше прохання), яке переходить в особисту приязнь і близькі стосунки, ми вчимося радіти в Ньому. Так, тільки тоді, коли серце знаходить відгук в серці, коли благальна молитва приносить у відповідь відчутний мир, коли Божественна любов і турбота стають явними на нашому шляху, ми можемо збагнути постійну присутність з нами Отця і Сина.

Тоді, яким би затьмареним не був наш шлях, якою б сильною не була буря, що лютує довкола нас, з нами завжди буде думка про Божественний захист, і ми як діти Господа ніколи не потрапимо у відчай. Навіть повалені на землю, ми не будемо знищені; навіть зазнавши переслідувань, ми ніколи не будемо покинуті.

Ми знаємо, що Отцівська рука найміцніша, що Його любов і опіка певні і незмінні. Той, хто здобув у серці справжню єдність з Богом, навчився бачити в Ньому Джерело всілякої доброти, Правди і благословення. Для таких Він увесь пожадання. Його Закон для них – відрада. Його приязнь і любов для них – саме життя. Коли серце бачить тільки Бога, то цілком природним поштовхом є доручити Йому свої дороги. Такі особи справді можуть співати разом з поетом:

“Йду далі, хоч не знаю
Куди, але я з Ним,
Бо краще з Богом йти в пітьмі,
Ніж в світлі, та один.
І краще з Ним у вірі йти,
Ніж зором, та не з Ним.”

Вони справді отримують те, чого прагне їхнє серце, і не будуть позбавлені жодної доброї речі. Їхні палкі молитви приносять велику допомогу, тому в слухний для Господа часі їхня праведність (як хибно не сприймали б її, як не перекручували б і злословили) стане явною як світло – ясне, безхмарне, видиме скрізь, а їхній суд, справедливість і праведність їхньої поведінки і серця – як полудень. Хоча ми далі позостаємося тут як перехожі та чужинці у ворожій землі, ми будемо нагородовані, зміцнені – тілесно і духовно – і будемо радіти та веселитися в “домі нашої мандрівки”. Якими дорогоцінними є обітници Бога! Тому Його святі минулого і теперішнього, звеличуючи Його щедрю благодать, хором свідчать про їхнє виконання.

“Чи ж ослабне хтось, як з річки
Тої спрагу загасить?
Бо Господня ласка вічна
Не припиниться й на мить”.

R5802 (1915 p.)

“ПІДНЯВСЯ БУВ НА ВИСОТУ, ПОЛОНЕНИХ НАБРАВ”

ДІЇ АПОСТОЛІВ 1: 1-14

П’ЯТЬ ОСОБЛИВИХ ПУНКТИВ ЦЬОГО ДОСЛІДЖЕННЯ: (1) ЧИСЛО АПОСТОЛІВ ОБМЕЖЕНЕ ДО ДВНАДЦЯТИ; (2) ВАЖЛИВІСТЬ МАЙБУТНЬОГО ЦАРСТВА; (3) В ТОЙ ЧАС НЕ БУЛА ПОРА ПОЯСНЮВАТИ ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ ЦАРСТВА; (4) ПЕРЕД ЦАРСТВОМ УЧНІ МАЛИ ВЕЛИКУ ПРАЦЮ ПРОГОЛОШЕННЯ ЙОГО ПО ВСІЙ ЗЕМЛІ; (5) ЯК СХОДЖЕННЯ ГОСПОДА БУЛО ВІДОМЕ ТІЛЬКИ НЕБАГАТЬОМ І НЕ ВИКЛИКАЛО ЗАКОЛОТУ, ТАК І ЙОГО ДРУГИЙ ПРИХІД БУДЕ ВІДОМИЙ НЕБАГАТЬОМ І НАГАДУВАТИМЕ ПРИХІД ЗЛОДІЯ

“Піднявшись на висоту, Ти полонених набрав і людям дав дари” (Ефесян 4: 8).

Наша лекція взята з-під пера св. Луки, як це засвідчує перший вірш (Лк. 1: 3). Для вивчення ми візьмемо п’ять особливих пунктів. Перше, це твердження, що апостоли були єдиними, кого Ісус особливо вибрав для цього становища. Св. Павло, за божественним розпорядженням, згодом зайняв місце Юди. Це суперечить твердженню єпископів Англії та Риму, що вони є апостольськими єпископами і мають апостольські повноваження, але повністю погоджується зі словами Учителя,

що всі інші, котрі вважають себе апостолами, є “фальшивими” апостолами (Об. 2: 2).

Другий пункт лекції полягає в тому, що Ісус, перш ніж залишити Своїх апостолів, навчив їх про Боже Царство. Це знову ж таки є в повній згоді з усіма записами про те, чого Він попередньо навчав. Майже все Його навчання стосувалися чудового Царства Бога, яке буде встановлене, коли Він прийде у силі і великій славі, і в якому Він запросив учнів та послідовників бути учасниками – поділити Його славу та Його престол як співспадкоємців.

Третій пункт, бачимо, особливо стосується віршів 6 та 7. Апостоли запитали про Царство та час, коли воно буде благословити Ізраїль. Але Ісус повідомив, що то не їхня справа знати часи та пори, які стосуються Царства (Дії 1: 7), що ця річ є цілковито в руках Отця. Четвертий пункт нашого вивчення зосереджений на вірші 8, де Господь говорить, що перед встановленням Його Царства Його Церква свідчитиме про нього по всій землі – після отримання благословення в П'ятидесятницю. П'ятий пункт, з особливо виділених нами, стосується вірша 11 і слів ангелів: “Той Ісус... прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо”.

ХИБНІ УЯВЛЕННЯ ПРО ЦАРСТВО

Особливих, суперечливих поглядів про Царство Бога, Царство Месії дотримуються протестанти. Більш логічним, хоча однаково небіблійним, є погляд римо-католиків. Плутанина протестантів справді жалюгідна. Деякі вважають, що Боже Царство якимось чином почалося в П'ятидесятницю; інші вважають, що воно почалося тоді, коли знищено Єрусалим, хоча всі розуміють, що обітниця, дані Ісусом про Його другий прихід, неминуче стосуються майбутнього. Римо-католики вважають, що вони встановили Боже Царство приблизно в 800 р. н.е.: по-перше, зробивши поділ між духовенством і мирянами, а потім возвеличивши духовенство до рангу особливого класу; по-друге, коли церква Риму здобула велику владу, а царі землі виявилися відносно слабкими, папство в імені Христа встановило духовне правління над царями та князями землі. Папи були визнані Христовими намісниками, що царюють замість Христа як Його заступники.

Царям та князям землі сказали, що вони можуть далі управляти людьми, якщо будуть слухняними папству; що тоді вони будуть царствами Бога. Але якщо вони перестануть слухатися папства, то воно скаже людям більше не признавати таких царів, що вони будуть позбавлені влади духовним Божим Царством, і замість них будуть призначені інші царі та князі. Правителі Європи охоче погодилися на таке партнерство, на основі якого люди мали визнавати, що ці правителі мають божественні

повноваження царювати. Так відбувалося протягом одинадцяти століть. Австрія та Угорщина далі признають божественну владу папства, тоді як інші царства Європи так чи інакше зламали цей пакт. Великобританія під проводом короля Генріха VIII була однією з перших, хто порвав з папством. Король мав відверту розмову з папою і відтоді вирішив організувати народ Британії як ще одне царство Бога, а церкву Англії – як окреме від папства духовне царство. Сам король і його наступники стали головами церкви та держави. Схожим шляхом пішло лютеранство у Скандинавії та землях Німеччини. Вони визнали лютеранство, а лютеранство в свою чергу визнало їх як царства Бога. Тож сьогодні царства цього світу далі вважаються царствами Бога на основі повноважень, даних спочатку папством, а потім протестантами.

ЦЕ – ПОМИЛКА, БО ХРИСТОВЕ ЦАРСТВО БУДЕ В МАЙБУТНЬОМУ

Розумні люди (католики та протестанти) сьогодні розуміють, що зроблено серйозну помилку; що царства цього світу ніколи не були царствами Христа і що назва “Християнство” стосується їх помилково. Ця назва означає Христове Царство, тому безпідставно застосовувати її до воюючих народів Європи, котрі зараз намагаються стерти одне одного з поверхні землі і моря. Більше того, апостол каже, що “коли хто не має Христового Духа, той не Його”, даючи нам зрозуміти, що Дух Христа виявляється в покорі, доброті, терпеливості, довготерпінні, братній доброзичливості, любові (Рим. 8: 9; Гал. 5: 22, 23).

Ми переконані, що серед усіх цих воюючих народів є святий народ, який виявляє Дух Христа; але ми також переконані, що воюючі царства не виявляють цей дух і не є “Його”. Навпаки, вони показують риси, які апостол називає вчинками тіла та диявола – гнів, злобу, ненависть, заздрість, суперечки, гіркість. Дослідники Біблії переконані, що велика війна, яка почалася зараз у Європі, є початком великого горя, котре Біблія називає “Армагеддоном” і котре, за її словами, приготує людство та введе його в Царство дорогого Божого Сина, яке буде “бажанням всіх народів” (Агея 2: 7, Кул.) і через яке Панування Праведності настане по всій землі.

Ісус не мав наміру казати Своему народу скільки часу – багато чи мало – залишається до встановлення Його Царства. Він сказав, що ця річ є повністю під Божественним доглядом, і не було б правильно відкривати її Божому народу в той час. Але в іншому місці Він все ж таки розповів їм дещо про знаки, які мали бути дані їм у властивому часі і завдяки яким вони мали б знати і могли б піднімати свої голови, радіючи і розуміючи, що їхнє визволення наближається. Так само ми не повинні думати, що апостоли сподівалися Христового Царства за своїх днів, до своєї смерті. Навпаки, пам'ятаймо, що св. Павло, звіщаючи про свою смерть, сказав, що декотрі з Господнього народу не спатимуть в смерті, але будуть жити при другому приході Христа і “переміняться, раптом, як оком змигнути” (1 Кор. 15: 51, 52). Так само св. Петро, не намагаючись розповісти про часи та пори, сказав, що він виклав своє послання у письмовій формі і передав святим для користі Церкви після своєї смерті (2 Пет. 1: 15).

Слова нашого Господа у 8 вірші (з наміром, щоб Його послідовники давали свідчення по всьому світу) були ще одним доказом того, що Царство не прийде за кілька днів або кілька років. Мало пройти достатньо часу, щоб була дана можливість донести повне свідоцтво про Господню милість до всіх людей, народів, племен та мов. І так було.

“ТОЙ ІСУС... ПРИЙДЕ ТАК”

Дослідники Біблії починають більш прискіпливо, ніж попередньо, звертати увагу на точність слів Святого Письма. Вираз, що Ісус прийде подібним чином, як вони бачили Його, коли Він ішов до неба, загально сприймали як доказ, що Ісус прийде як тілесна, людська істота. Але це суперечило б виразу, що Він був умертвлений тілом, але оживлений, тобто стався живий, воскрес, духом (1 Петр. 3: 18). Це суперечило б також словам Учителя, що Він незабаром мав піднятися туди, де був попередньо – на духовний рівень, до духовного стану. І це суперечило б Його словам: “Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете” (Ів. 14: 19).

Словом, весь зміст Святого Письма зводиться до того, що коли Ісус залишив небесну славу і стався плоттю, Божественний намір не полягав у тому, щоб Він залишився тілесною істотою назавжди. Навпаки, Він прийняв земний стан, щоб зазнати смерті через страждання, і не потребуватиме його опісля. Адам був тілесною, людською істотою, тому Ісус, щоб бути Відкупителем Адама і його роду, мав бути досконалою людською істотою – “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників” (Євр. 7: 26). Але не могло бути причини, чому б Він мав залишатися тілесною істотою завжди і перебувати осторонь небесних умов.

Якщо пригадаємо собі, що досконалий Адам знаходився трохи нижче ангелів, то слід визнати, що досконала людина Ісус також був трохи нижче ангелів. Те, що Він не залишився в цьому нижчому стані, виразно стверджує св. Павло, котрий, нагадавши про вірність Ісуса до самої смерті, каже: “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я” (Фил. 2: 9, 10). Возвеличений Ісус є духовною Істотою найвищого рангу (“Божественної природи”) і сів по правиці Отця, на престолі Отця, чекаючи часу, коли Він займе власний престол, встановить Тисячолітнє Царство, і Церква буде разом з Ним на Його Престолі як Його наречена. “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його” (Об. 3: 21).

Протягом сорока днів після Свого воскресіння Ісус десять або одинадцять разів з'являвся учням (щоразу на короткий час) і щезав. Наша лекція говорить нам, що протягом цих відвідин Своїх вірних Він давав їм вказівки. Він не з'являвся їм як духовна істота, щоб повалити їх на землю славою Своєї присутності, яскравішою від сонця в полудень, як згодом Він з'явився Савлу з Тарсу (Дії 26: 13). Навпаки, Він з'являвся як людина: раз – в одному вигляді, раз – в другому; раз – як садівник, раз – як мандрівник і т.п. У двох випадках Він з'явився в тілах, схожих до того, яке мав, коли Його розп'яли, показуючи шрам від списа та знаки від цвяхів. Ці тіла були об'явлені шляхом матеріалізації в горішній кімнаті при замкнених дверях. Звичайно, так само з'явився і одяг, бо Він не був роздягнений.

Ці з'явлення Ісуса мали на меті дати учням незаперечний доказ факту, що Він вже не є мертвий. Поява в різних тілах доводила, що жодне з цих тіл не було Його справжнім духовним тілом, а тільки проявом. Біблія розповідає нам, що такі самі прояви були в минулому, коли наш Господь був духовною істотою до того, як став людиною. Ще за часів Авраама Господь з двома ангелами матеріалізувався і розмовляв з ним та їв (1 М. 18). Коли Ісус встав з мертвих, ожив духом, Він повернувся туди, де був перед тим. Опис переміни Церкви у воскресінні докладно відповідає тому, що відбулося з Господом. Він був посяяний у смерті – “сіється в неславу [поруч з розбійниками], у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 42-44).

“ПРИЙДЕ ТАК”

Зверніть особливу увагу на те, що ангели не казали, що Він “прийде в такому ж вигляді”. Господь відійшов від них в тілі з плоті, яке дозволяло їм побачити Його, коли Він піднімався в хмарах. Духовне тіло було б неможливо побачити. Спосіб відходу Ісуса не відповідав Його вигляду. Наш Господь відходив тихо, потаємно, непомітно для світу, без галасу, без хвастоців, без сурмлення – щоб про це знали тільки учні. Він також мав прийти як злодій вночі, і ніхто не мав знати про Його присутність, окрім Його учнів.

Наскільки все це відрізняється від того, що ми колись припускали, коли думали про нашого Спасителя, що Він навіки деградував до людських умов, які, в найкращому випадку, є трохи нижчими від ангельських! Як прикро, що ми не розуміли цього, коли співали:

“П’ять Голгофських ран кривавих
Ллють дієві молитви
Й заступаються за мене,
За усі мої гріхи”.

Співаючи так, ми, мабуть, не розуміли способи, якими Господь заступається за Своїх святих, так само, як не розуміли Його прославлення як духовної істоти, “набагато вище ангелів”.

Зараз ми розуміємо, що сьома сурма, з якою Він приходить, не є буквальною сурмою, а символічною, і так само, як попередні шість, вона не лунає буквально. Ми бачимо, що світ не здогадуватиметься про другий прихід Учителя в час Його перебування як злодія, доки у Великому Часі Горя Він не виявиться у палаючому вогні, віддаючи помсту (2 Сол. 1: 9). Світ може бачити тільки горе, і поступово люди почнуть розуміти, що великий Цар причетний до цього горя, яке приготує встановлення царювання Праведності шляхом повалення усілякої несправедливості.

R5829 (1916 p.)

ПРОПОВІДЬ СВ. ПЕТРА В П’ЯТИДЕСЯТНИЦЮ

ДІЇ АПОСТОЛІВ 2: 21-39

ВАЖЛИВІСТЬ П’ЯТИДЕСЯТНИЦІ – ПРОМОВЛАННЯ ІНШИМИ МОВАМИ – ПОЯСНЕННЯ ЦЬОГО СВ. ПЕТРОМ – ДАВИД НЕ ЗІЙШОВ НА НЕБО – ВІН ГОВОРИВ НЕ ПРО СЕБЕ, А ПРОРОЧО ПРО ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА – СЕРЦЯ, ПРОЙНЯТІ СКАЗАНИМ – ІНШІ ОБРАЗНІ ВИРАЗИ – НІХТО НЕ СПАСЕТЬСЯ НЕЗНАННЯМ, НАВІТЬ ЯКЩО ІСУС ПОМЕР ЗА ВСІХ

*“І станеться, що кожен, хто покличе
Господне Ім’я, той спасеться” (Дії 2: 21).*

Сьогоднішня лекція є дуже цікавим біблійним дослідженням, бо широко охоплює Правду. Апостоли, виконуючи вказівку Ісуса, чекали в горішній кімнаті на благословення П’ятидесятниці, адже воно було обов’язковим для здобуття ними кваліфікацій перед початком

великої праці як представників і мовних знарядь Ісуса та Єгови. Це відбулося на п’ятдесятий день після воскресіння Ісуса, на основі образу (3 М. 23: 15-21; 1 Кор. 15: 20).

Апостоли отримали зачаття Святого Духа і разом з ним деякі зовнішні ознаки чудесної сили, яку вони, в свою чергу, мали привілей передавати всім віруючим через покладання своїх рук.

Ці особливі “дари Духа” були, мабуть, дані з наміром допомогти в створенні Церкви і показати, що апостоли є особливими представниками Бога. Їх було тільки одинадцять, після чого св. Павло був прийнятий Господом і “ні в чому не залишився позад від найперших апостолів” (2 Кор. 12: 11). Ці апостоли, представлені своїми вченнями, надалі лишаються з нами. Хоча згодом деякі єпископи Церкви також запрагнули бути апостолами, вони ніколи не мали жодних біблійних повноважень, ніколи не могли передати жодних чудесних дарів і Ісус згадував про них, як про фальшивих апостолів, що претендують на владу, якої не мають (Об. 2: 2). Всі дари разом зі смертю апостолів та тих, кому вони передали їх, неминуче припинились, і їм на зміну прийшли плоди Духа завдяки розвитку знання, віри та слухняності.

КОРОТКИЙ ОГЛЯД ПРОПОВІДІ СВ. ПЕТРА

Одинадцять апостолів, скориставшись зі свого дару мов, почали промовляти до зібраного натовпу юдеїв, котрі згромадилися на поклоніння в Єрусалимі, – не лише мешканців Палестини, але й тисяч інших з усіх частин світу, які згідно з вимогою Закону завітали в той час до Єрусалима поклонитися Господу. З одягу і т.д. в апостолах відразу впізнали галілеян. Ще більшим було здивування, коли виявилось, що вони розмовляють мовами різних народів. Спочатку дехто подумав, що вони повпивалися і говорять навмання, але присутній натовп почав громадитися то біля одного, то біля другого апостола, де кожен чув власну мову, що не тільки привернуло увагу до апостолів, але й показало божественну силу, і їхнє послання справило ще більше враження.

Сутністю Послання був Ісус, Котрого розіп’яли, Котрий був піднятий з мертвих і тепер злив дивовижну силу на Своїх послідовників. Це пригадало пророцтво Давида, що звіщало наперед про воскресіння Месії, кажучи: “Бо не покинеш душі моєї в Шеолі” (Хом.) – Гадес (Пс. 16: 10; Дії 2: 27). Апостоли звернули увагу, що ця річ виконалася у випадку Ісуса (коли Бог підняв Його з мертвих) і ніколи не виконалася у випадку пророка Давида, який, навпаки,

далі залишався мертвим у своєму гробі, чекаючи воскресіння. Давид-пророк тільки звістив наперед про воскресіння Ісуса.

Торкаючись різних подробиць, проповідування продовжувалося, розповідаючи про праведність Ісуса, про красу Його вчення, про лиходійство тих, котрі безпідставно розп’яли Його, про те, як весь юдейський народ стався винним перед Богом, адже люди були зв’язані своєю Угодою Закону, і вчинок їхніх проводирів приніс осуд та вину на весь народ. Три тисячі повірило. Справа була настільки ясною, що буквально пройняла їхнє серце. Вони зрозуміли, що Ісус був Божим Сином, що вони вчинили великий злочин, розп’явши Його, тому з острахом та розпачем вони вигукнули: “Що ж ми маємо робити, мужі-браття?” Відповідь була: “Покайтеся”, – Бог милостивий, Він пробачить вам. Далі було пояснено, що вони та їхні начальники зробили цей негідний вчинок з несвідомості, і що Бог вельми милостиво пробачить тим, котрі визнають свій гріх та проситимуть в Нього прощення. Це вони зробили і посвятили своє життя Богу, ставшись послідовниками Ісуса.

БОЖЕСТВЕННА ПРИХИЛЬНІСТЬ НЕЗАБАРОМ МАЄ ПОВЕРНУТИСЯ ДО ІЗРАЇЛЮ

Біблія каже, що юдейський народ через відкинення Месії позбувся Божої прихильності. Однак близько час, коли прихильність Бога повернеться. Їхні очі залишалися заплещеними понад вісімнадцять століть, як і очі всього світу. І лише небагатьом відчинилися очі розуміння, щоб бачити Правду. Це стверджує св. Павло, кажучи, що “бог цього віку засліпив [їхній] розум”, щоб вони не повірили (2 Кор. 4: 4).

Але через пророка Бог запевнив нас, що у властивий час всі невидючі очі відчиняться і всі глухі вуха почують (Іс. 35: 5). Спочатку до юдея, а потім до язичника остаточно завітає повне знання про благодать Бога через Христа. Тоді треба буде свідомо прийняти Його або відкинути. Ті, котрі відкинуть, будуть злими в такому значенні, в якому ніхто зі світу зараз не є, бо їхні погані вчинки виникають переважно з незнання та забобонів. Коли люди прийдуть до повного світла, то стануть на суд (krisis)

стосовно вічного життя (якщо вони приймуть Господа і будуть Йому слухняні) або вічної смерті (якщо грішитимуть і добровільно відкинуть світло та можливості благословенного Тисячолітнього Дня).

Про юдеїв майбутнього написано, що вони будуть дивитися на Того, Кого прокололи, і будуть плакати над Ним, і що Господь в той час вишле на них дух молитви та благання (Зах. 12: 8-10). Але це повернення Божої милості до тілесного Ізраїлю не настане, доки спочатку не буде завершений Духовний Ізраїль. Дослідники Біблії віряють, що ми зараз є на світанні Нової Епохи, що клас Церкви незабаром буде укомплектований та прославлений зі Спасителем в Його Царстві, що тоді Боже милосердя знову почне проявлятися до юдеїв. Таким, мабуть, є виразне вчення св. Павла в Римлян 11: 25-32.

ЗНЯТТЯ ПРОКЛЯТТЯ

Ще один особливий пункт цієї лекції полягає в тому, що пекло, до якого пішов Ісус, не є місцем пекельного вогню, а могилою, станом смерті. Боже підняв Його не з вогню, а з мертвих. Слід пам'ятати, що це саме слово – пекло, шеол, гадес – вживається в Біблії до всього людства. Всі добрі і погані, старі і молоді, чоловіки та жінки з кожного народу пішли до біблійного пекла. Судячи з Біблії, вони сплять там, чекаючи Ранку воскресіння і пробудження всіх мертвих – не всіх одразу, а “кожного у своєму порядку” (1 Кор. 15: 23).

Біблія показує, що зараз є нічний час, в якому сатана є “князем цього світу”, що скрізь панує Гріх і Смерть. Але вона зображує Нову Епоху

Месіанського Царства як славний світанок Нового Дня благословень людства, в якому буде зняте прокляття гріха та смерті, а благословення Господа через Месіанське Царство поширяться на кожного члена роду, даючи всім нагоду мати вічне життя. Але це не буде та сама нагода, яка дана Церкві в теперішньому часі. Це не буде нагода здобути честь, славу і безсмертя на духовному рівні, яку отримала Церква, а нагода повернутися до людської досконалості, тобто до всього, що загубилося в Едемі і було відкуплене на Голгофі.

НАШ ЗАГОЛОВНИЙ ВІРШ І ЙОГО КРАСА

Зверніть увагу на красу 21-го вірша – нашого заголовного тексту. Смерть Ісуса дає гарантію, що всі, котрі кликатимуть до Господа щирим серцем, будуть спасенні від гріха та смерті. Вона дає гарантію, що всі будуть приведені до стану, в якому зрозуміють настільки, що запрагнуть просити Його благословення. Язичники, більшість людей цивілізованих земель і юдеї не мають вух, щоб слухати. Лише дехто з кожного народу отримав це велике благословення. Тільки вони, повернувшись до спільності з Богом, врятувалися від стану відчуження і остаточно спасуться у Першому Воскресінні до слави, честі, безсмертя, отримавши частку в Царстві Месії. Через них остаточно благословення світла, знання та благодатні впливи досягнуть кожного члена людського роду, щоб усім дати можливість мати вічне життя у Раю, яким стане весь світ.

R5831 (1916 p.)

АМОС – БЕЗСТРАШНИЙ ПРОРОК

АМОСА 5: 1-15

АМОС-ПАСТУХ СТАЄ АМОСОМ-ПРОРОКОМ – ЛИХА ЦАРСТВА ДЕСЯТИ ПОКОЛІНЬ – БОЖЕСТВЕННИЙ МЕТОД ПРЕДСТАВЛЕННЯ ПРАВДИ ПРОРОКОМ – ЗВИНУВАЧЕННЯ ІЗРАЇЛЮ У НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ ТА ГНОБЛЕННІ – УРОКИ ДЛЯ НАШИХ ДНІВ – ПЕРЕДБАЧЕННЯ ВІДРОДЖЕННЯ ІЗРАЇЛЮ – ВИКОНАННЯ ПРОРОЦТВА АМОСА СЬОГОДНІ

“Той пророк,.. з яким Моє слово, хай каже про слово правдиве Моє” (Єремії 23: 28).

Наш урок стосується пророцтва Амоса, котрий, як відомо, був одним з перших пророків,

що записав виголошене ним послання. Зрештою, Мойсей був пророком, і ми маємо його вчення в писаній формі. Також Давид був пророком, і ми маємо його вчення в Псалмах. Але пророцтва

Мойсея були переважно в образах, які він установив під Божественних доглядом. Натомість Давидові пророцтва були в поетичній формі і не вважалися пророцтвами, доки на це не звернули увагу наш Господь та апостоли. Пророк Самуїл, здається, не записав жодного зі своїх натхнених передань, ані Ілля, ані Єлисей, ані інші в той час.

Пророк Амос належить до періоду часу, що був близько століття після пророка Іллі, майже століття перед тим, як жив пророк Ісая, і приблизно два століття до пророків Єремії, Єзекіїля та Даниїла. Амос признався, що він був з простого роду. Його батьки не були знаними особами, і сам він не виховувався серед пророчих синів. Так само, як Давид, він пильнував овець, господарював, і Господь злив на нього Свій Дух з могутньою силою, посилаючи його звістити про нещастя, які обов'язково мали прийти на Ізраїль, якщо він не змінить свій шлях, щоб відвернути заслужене покарання за ламання Закону.

Головні звинувачення послання пророка були скеровані проти десяти поколінь царства Ізраїлю. Варто звернути увагу на Божественний метод представляти справу. В своєму посланні пророк спочатку згадує довколишні народи: (1) Дамаск, столицю Сирії, – на півночі (бо вона також заслуговує на Божественну відплату); (2) филистимлян – на заході; (3) Тир – на північному-заході; (4) мешканців Едому – на півдні; (5) Аммонових синів – майже на сході; (6) мешканців Моаву – на півдні; (7) Юду – на півдні. Врешті метою послання пророка був Ізраїль, царство десяти поколінь. Можемо тільки здогадатися, з якою увагою прийняли послання пророка люди Ізраїлю, коли з його уст злетіли слова, які змальовували горе довколишніх народів, їхніх ворогів. Коло все більше звужувалося, і коли врешті тягар свідчення пророка звернувся проти нього самого, постало велике обурення. Якщо спочатку люди голосно казали: “Правдивий пророк!”, – то тепер скреготали на нього зубами.

Звинувачення на адресу Ізраїлю знаходимо переважно в розділах 3-6 і в розділі 7: 9-17. Коли пророк зайшов так далеко, що відкрито сказав про падіння панівної династії, виступив Амація,

священик Бет-Елу, і сказав Амосу, щоб той утік собі до свого краю. Під впливом сили Святого Духа, яка дозволяла Амосу говорити таке незвичне послання, пророк відмовився йти, доки не виконає своє доручення. На додаток до слів, що Ізраїль чекає відплата, він висказав кілька пророцтв про дім самого священика.

ІНШІ УМОВИ – ІНШІ МЕТОДИ

Намагаючись сьогодні взяти лекцію для себе з досвіду пророка Амоса, ми повинні пам'ятати, що Господь вже не посилає Свої послання таким чином. Умови змінилися, обставини змінилися, і Він вже не використовує такий спосіб давати натхнені пророцтва, як колись. Про ці пророцтва апостол Петро говорить так: “Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим” (2 Петр. 1: 21). А також: “Ім відкрито було, що вони не для себе самих, а для вас служили тим, що тепер звіщено вам через благовісників Духом Святим, із неба посланим...” (1 Петр. 1: 12).

Сьогодні, з причини зміни умов та діяльності Божественної сили, бажано проповідувати Слово кожному, хто має вуха, щоб слухати, звертаючи його увагу на застосування пророцтв та свідчень давніх часів і пояснюючи Божественний План в міру настання часу розуміти його усім, для кого він передбачався, – для справжніх ізраїльтян, що немає в них підступу. Намагання копіювати пророка Іллі чи пророка Амоса, чи будь-якого іншого древнього пророка Ізраїлю свідчило б про повне нерозуміння Божественної волі та Божественного послання. Більше того, це свідчило б навіть про певну розумову невірноваженість.

Як каже апостол, ми говоримо те, що знаємо, і свідчимо про речі, давніше написані нам на науку (Рим. 15: 4). Однак спосіб, яким Господь вів пророка в проповідуванні послання, є також доброю лекцією для нас. В Євангельській епісі Господь залишає нам значну свободу вибору засобів служіння Його справі. При цьому Він навчає нас бути мудрими, як змії, і невинними, як голубки, та обіцяє нагороду, яка залежатиме від нашої дбайливості в Його службі, яку Він зможе благословити і використати. Хто розумно використовує довірені йому мина і таланти,

той відповідно матиме нагороду, коли Царство дорогого Божого Сина буде встановлене. Тому, використовуючи нашу свободу та прислухаючись до ради Учителя бути мудрими, як змії, зауважмо, що послання пророка про неприємні та негідні речі (які до того ж були правдою) починалося так, щоб привернути увагу слухачів.

Апостол Павло застосував таку саму мудрість і згодом згадав про неї тим, кого привів до знання Господа. Він сказав: “Бувши хитрим, узяв вас підступом” (2 Кор. 12: 16, Хом.). Тобто, він представив їм справу у формі, найбільш привабливій для їхнього серця, але при цьому не сказав нічого неправдивого. Бачимо, що Правду можна викласти у більш або менш приємній формі.

“НЕ КОЖЕН, ХТО КАЖЕ ДО МЕНЕ: ГОСПОДИ, ГОСПОДИ...”

Інша лекція, пов’язана з посланням пророка Амоса, полягала в тому, що його противники були релігійними особами – священиками. Так само було з нашим Господом та апостолами. Священики та релігійні учителі тих днів були головними противниками Євангелія, його правди та чистоти. І ми повинні сподіватися того ж в наш час. Правда, представлена в її чистоті, завжди викликала опозицію, а її головні противники, як правило, знаходилися серед тих, хто мав “вигляд побожності”, але був позбавлений її сили.

Сьогоднішня лекція є частиною звернення до ізраїльтян, щоб вони повернулися до згоди з Богом і цим запобігли лиху, якого, в іншому випадку, неминуче треба було сподіватися. Тогочасна історія показує, що це був період великого добробуту не тільки для Юди, але й для царства десяти поколінь. Добробут був земним, бо відбувалося нагромадження багатств. Але ці багатства знаходилися в руках впливових людей, і пророк докорив багатих, що вони поводяться з бідними несправедливо. Він дав зрозуміти, що це остаточно стане джерелом лиха; що єдиною умовою, на якій вони можуть сподіватися жити як народ – це шукати Господа; що намарно шукати допомоги в Бет-Елі або в Гілгалі, або в Беер-Шеві – осередках їхніх релігійних інституцій, які є повні зіпсуття.

Ці релігійні інституції упадуть в горі, яке пердрік пророк. Треба шукати щирим серцем Господа, інакше Він спровадить знищення, яке спаде, мов вогонь, щоб пожерти Дім Йосипа. Царство десяти поколінь тут назване Домом Йосипа, бо покоління Єфрема та Манасії мали переважаючий вплив в народі, і ці два покоління вийшли з Йосипового дому, означав знищення, яке прийде на царство десяти поколінь, якщо люди не розкаються.

Далі пророк детально описує лихі вчинки, через які люди опинилися в небезпеці. В їхніх судах не дотримуються справедливості. Вбогі, котрі звертаються в суди, замість приємних пахоців справедливості отримують полин – гіркоту розчарування. Пророк каже, що люди топчуть правду під ноги, що правосуддя стало другорядним. Також він каже, що хабарі перетворилися на звичку, однак багатство, сила і вплив не дадуть нічого. Треба навернутися з цього стану. Полегшення може прийти тільки тоді, коли люди навернуться до Господа.

Про Божественну Силу пророк говорить мовою, схожою на ту, якою говорив патріарх Йов (9: 9). Вказуючи на групу Плеяд в сузір’ї Тельця і на Оріона, він хотів, щоб його слухачі зрозуміли, що Той, Чисіє підтримки вони потребують, зумів створити землю та небеса, і не тільки зібрав води в моря, але й повертає морську воду в хмари, щоб знову спустити її на землю в потрібну пору. Великий Бог є тим, кого вони потребують, а всі інші, хто намагається їм допомогти, безпорадні перед Ним.

БОГ ДБАЄ ПРО ВБОГОГО ТА НУЖДЕННОГО

У 9 вірші пророк дає зрозуміти, що Божа Сила буде з вбогим та пригнобленим, щоб його визволити, і що прийде знищення для сильного та впливового – для всіх, хто ненавидить докір і ставиться з презирством до праведного, хто стає проти кожного, хто винуватить несправедність.

Вірші 11 та 12 викладають і детально змальовують несправедливість, від якої слід було відмовитись, поклавши їй край. Вірш 13 говорить, що між ізраїльтянами були особи,

котрі не годилися з прийнятим поведженням, але вони були безсилі і в меншості, відмовчуючись зі зрозумілих причин, адже час був злий, і стати на боці утискуваних означало спровадити на себе клопоти та не допомогти тим, кого утискували. Проте пророк Амос мав повноваження від Господа дати саме такий докір. Так само ми не повинні мовчати з обачливості, ані з жодних інших міркувань, а повинні сміливо говорити Господнє послання.

Але сьогодні в обов'язки кожного з Господнього народу не входить займати місце Амоса і ставати громадським критиком офіційних осіб і т.д., навіть якщо він бачить несправедливу поведінку. В усьому, що ми робимо, слід показувати розсудливість, мудрість. Наше завдання сьогодні – не докоряти народам, а дозволяти нашому світлу світити, щоб інші могли бачити наші добрі діла і прославляли Отця, що на Небі. Господь каже, що Він сам докорить народам; Він сам упокорить їхню пиху; Він сам скине могутніх з їхніх становищ; Він сам підніме покірних, але в своєму часі. Своєму народу Він говорить: “Тому то чекайте Мене... на той день, коли встану” (Соф. 3: 8, 9).

Лекція закінчується закликком пророка до його слухачів, щоб вони повністю змінилися, щоб вони шукали добро, а не зло, любили праведність і ненавиділи гріх. Якщо вони будуть так робити, то справді зможуть застосувати до себе обітницю Бога, як тоді, коли вони були готові це вчинити, кажучи, що вони – Його народ. Такі слова є властивими лише за умови повного підкорення Божественним вимогам. Господь буде милостивий до них як народу, якщо вони прийдуть до згоди з Його постановами та вимогами. В іншому випадку слід сподіватися провіщених шмагань та покарань.

Пам'ятаючи, що ізраїльтяни були образним народом, ми, відповідно, намагаємось переглянути весь контекст, всі слова, і побачити, чи з пророцтвом Амоса не пов'язане ще щось, що має ширше застосування і про що не міг здогадуватись ані він, ані люди його часу. На основі слів апостола Петра, вже цитованих, а також інших прикладів з пророцтв ми маємо для цього підстави. Наприклад, беручи пророцтво Давида, ми бачимо, як мало той, хто сказав слова:

“Йому кості ламати не будуть”, – розумів справжнє значення сказаного! Далі, коли Давид говорив: “Бо не позоставиш Ти в аду [шеолі] моєї душі, і не даси Ти Своєму Святому побачити тління”, – він та народ Ізраїлю зовсім мало розуміли важливість цих слів і того, що Давид був пророком і мимоволі говорив про Христа та Його воскресіння з мертвих – з шеолу! Отож, розуміючи слухність слів пророка Амоса, ми вбачаємо в цьому пророцтві деякі подробиці, які свідчать про глибше виконання його провіщень на номінальному Ізраїлі в кінці цього віку.

ВЕЛЕТНІ НА ЗЕМЛІ ВІЩУВАЛИ ЛИХО

Не наша справа казати, що сьогодні намарно шукати справедливості і що для праведності закритий шлях. Не наша справа казати, що бідних непомірно обкладають податками або душать, або грабують. Навпаки, ми відверто признаємо, що в судах християнства є багато праведності. Часом навіть дивно, що тілесним людям вдалося створити стільки мудрих, справедливих і розсудливих законів та правил. Але сьогодні є також несправедливість, нерівність, і вона діє не тільки через злих осіб, але й через зміну обставин, в яких ми живемо. Благословення Нової Епохи, що приходять до нас в суспільних умовах, які ґрунтуються на особистому самолюбстві, ведуть до появи нечисленних багатіїв. Ми побоюємося, що своєю діяльністю вони незабаром намножать багато бідняків.

Засвоєння вигод сьогодні, хоча цілком легальне і на законних підставах (безсторонніх свого часу), неминуче принесе великі труднощі – передасть владу і фінансовий контроль над світом в руки відносно небагатьох осіб. Дійсно, ці нечисленні велетні поки що помірковані в своїх вимогах та поведінці, а деякі з них навіть великодушні. Але Святе Письмо, здається, виразно показує, що незабаром влада (свідомо чи мимоволі) буде здійснюватися так, що це спровадить велике лихо на людство, і воно опиниться немовби між двома жорнами.

З такої точки зору, слова пророка можна цілком застосувати до християнства. Але, будьмо певні, особи при владі та на становищі не є схильні прислухатися до Амоса чи до кого-небудь іншого. Тому ми повинні сподіватися, як про це скрізь

згадує Святе Письмо, повалення християнства, яке станеться зненацька, в “час утиску, якого не було від існування люду”; що в цій битві Господа, Котрий створив Плеяди та Оріона, Він зміцнить знедолених проти сильних, і ці знедолені піднімуться проти сильних в анархії (вірш 9).

Кінець пророцтва Амоса розповідає про відновлення Ізраїлю та Господнє благословення в той час для всього людства, включаючи поган. Саме це пророцтво цитував апостол Яків на нараді в Єрусалимі, кажучи: “Потому вернуся, і відбудую Давидову скинію занепалу, і відбудую руїни її, і наново поставлю її, щоб шукали Господа люди zostали та всі народи,

над якими Ім'я Моє кликано, говорить Господь, що чинить це все!” (Дії 15: 16, 17).

Ми живемо в часі, коли дане пророцтво ось-ось має виконатися. Відновлення буквального Ізраїлю незабаром має настати в процесі повторного встановлення Божого Царства у світі, яке свого часу було образно представлене царем Давидом і яке насправді буде встановлене більшим від Давида – Улюбленим. В цьому Царстві, відновленому в більш сприятливих умовах, – в Небесному Царстві – решті людей буде дана можливість шукати Господа, бо знання слави Господа наповнить всю землю.

R5805 (1915 p.)

ЧОМУ БОГ ДОЗВОЛИВ БРЕХЛИВІ ВИГАДКИ САТАНИ

“Господь, Бог ваш, випробовує вас, щоб пізнати, чи ви любите Господа, Бога вашого, усім своїм серцем і всією своєю душею”
(Повторення Закону 13: 4).

Божі діти розуміють, що цей вірш має для них глибоке значення і велику вагу. Однак про нього згадують не так вже й часто і не надають йому належної ваги. Вираз “випробовує” має на увазі пробу, демонстрацію. Ці слова звернені до Ізраїлю, Божого вибраного народу, який увійшов з Ним в особливу Угоду, погодившись бути Його народом, відділеним від язичницьких народів, які його оточували, – бути святим народом, особливим скарбом Єгови. Він погодився бути їхнім Богом. Якщо ж вони обіцяли бути слухняними усім Божим вимогам, то Господь, відповідно, мав би випробувати їх. Він не чинив цього з язичницькими народами, бо вони не уклали з Ним жодної угоди і не мали з Ним спільності як Його слуги. Але Ізраїль мав бути випробуваний. Характер його випробування видно з контексту. Це випробування мало прийти шляхом появи між ними фальшивих учителів, фальшивих пророків.

Ми повинні пам'ятати, що слово “пророк” в найбільш широкому значенні означає “той, хто навчає”, а також “той, хто передбачає”. Господь дозволив, щоб серед ізраїльтян були особи, котрі говорили з наміром схилити до віддавання шани іншим богам.

Господь дозволив це не тому, що Він не міг позбутися фальшивих вчителів, а як випробування для народу, котрий вважався посвяченим служити правдивому Богу, Єгови. Ці фальшиві пророки могли робити ознаки, щоб переконати в своїй чудодійній силі, але Ізраїль мав пересторогу від Бога не звертати увагу на жодного пророка, чий вчення та діла ведуть геть від Єгови та Його служби. Такими ознаками та чудесами навіть сьогодні часто супроводжуються язичницькі релігії, які є натхнені сатаною та полчищами його демонів.

Оскільки все, що сталося з тілесним Ізраїлем, було для нас на науку (1 Кор. 10: 11), наш вірш має надзвичайно переконливе застосування до Духовного Ізраїлю. “Князь демонів” та його військо грішних духів мають чудодійні вміння, а також часткову здатність передбачати майбутні події – інколи навіть з дивовижною точністю. Грішні ангели мають знання про земні справи, а також можуть читати думки. Так було впродовж всього минулого.

Однією з ознак, яку колись застосовували спірити-медіуми, була звістка про смерть особи перш ніж це стало відомим. Наприклад, вони могли говорити про смерть відомої особи, кажучи: “Сьогодні помер король Швеції”. Неможливо було перевірити цю інформацію, доки звідти не прибув корабель, бо в ті часи, перед винайденням телеграфу та кабельного зв'язку,

новини поширювались повільно. Але за місяць або два приходила новина і виявлялося, що сказане медіумом правда. Бувало таке, що особа помирала в ту саму мить, коли медіум про це повідомив. Сьогодні медіуми не такі успішні в цьому завдяки сучасним винаходам швидкої передачі новин по світу. Але вони мають багато інших способів з'ясувати факти і повідомляти їх.

БОЖЕ СЛОВО – ПРОВІДНИК ЙОГО НАРОДУ

Нам не сказано про силу, якою користуються грішні ангели, коли роблять чудеса або зцілюють, але нам відомо, що це не від Бога. Господні діти повинні пам'ятати, що Він дав нам Своє Слово і відкриває Себе через це Слово. Достатньо, що Він застерігає нас не мати нічого спільного з цими окультними силами. Приклади таких застережень знаходимо в наступних віршах: 3 М. 19: 31; 20: 6, 27; 5 М. 18: 10-12; 2 Цар. 17: 17; 23: 24; 1 Хр. 10: 13; 2 Хр. 33: 6; Іс. 8: 19; Єр. 27: 9, 10; 29: 8, 9; Лк. 8: 26-35; Дії 16: 16-18.

Ми повинні досліджувати Святе Письмо і дізнаватися про Бога та Його великий План, і не повинні дозволити комусь з цих фальшивих пророків відвести нас від Нього або здобути якийсь вплив над нами. Наш Господь дозволяє злий вплив у світі. Чому? Бо Він вибирає Наречену для Свого Сина і хоче, щоб члени цього класу пройшли випробування. Тільки дозволивши на таких фальшивих учителів, Він може показати Собі і ангелам, до якої міри Його народ є відданий Йому, і чи він піде за фальшивими вченнями та фальшивими вчителями. Господь прийме тільки Особливо Вибраних, котрі будуть Йому слухняні і будуть довіряти там, де не можуть Його зрозуміти. Доки в них є Його Слово, Його Свідectво, цього має бути достатньо.

Намір цих учителів – відвести від єдиного правдивого Бога до поклоніння демонам. Є дуже багато богів навіть в Америці. Коли брамін приїжджає жити в цю країну, він знаходить тут стільки ж послідовників Брахми, що й в Індії. Також теософісти роблять походи – ідолів – замість справжнього Бога.

Внаслідок більшого поширення цивілізації фальшиві боги не завжди є з глини, бронзи або дерева. Сьогодні подобу ідола часто роблять друкарською фарбою. Боги, яким поклоняються язичники цивілізованих країн, дуже відрізняються від Бога Біблії.

Багато людей цивілізованих країн не поклоняються справжньому Богу. Деякі з них мають абстрактне уявлення про принцип добра, і цей принцип вони називають своїм богом. Вони також мають уявлення про принцип зла, і цей принцип для них є дияволом – єдиним дияволом, якого вони признають. Ці люди намагаються робити добро, але вони перебувають під дією омани. Сьогодні з'являється щораз більше фальшивих богів, серед яких бог "Нової Думки". Ми вважаємо, що ці нові, небіблійні теорії та ідеї є від демонів, котрі здобувають щораз більший вплив омани. Ми не знаємо, чи ті, котрі навчали фальшивих вчень минулого, вважали їх фальшивими, але ті, котрі їм сприяли, напевно, не здогадувались, що вони самі є фальшивими вчителями. Так само сьогодні. Вчителі фальшивих вчень, провідники усіх цих культів, древніх і сучасних, які заперечують Святе Письмо або знецінюють його, перебувають в омані.

Злі духи відповідальні за більшість заколотів та труднощів, які є в світі сьогодні. Апостол Павло, маючи на думці кінець Євангельського віку, каже, що ці фальшиві вчення будуть множитися. Він пояснює, чому багато хто буде ведений в оману і піде на манівці. Апостол каже: "...Любові правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили [1 М. 3: 4], щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду" (2 Сол. 2: 10-12). Думка, мабуть, полягає в тому, що всякий, хто спіткав Бога та Його Правду, буде настільки притягнений цією Правдою, що вона буде, мов стрілка компаса, яка тягнеться до полюса. Бог є великим Полюсом. Хто насправді притягнений Ним, тому важко буде відхилитися вбік. Навіть якщо магнітній стрілці доведеться тимчасово відхилитися від полюса, вона обов'язково повернеться назад і вказуватиме правильний напрямок. Те саме відбувається зі справжнім Божим народом.

Він споріднений з Правдою, вона впливає на нього, намагнічує, притягує його.

Такі особи приймають Правду з любові до неї – не з любові до створення якогось віровизнання, не з любові до випрошування грошей для організації, не з любові до власних ідей, а, власне, з любові до Правди. Господь не дозволить тим, хто прийняв Правду з любові до неї, звернути убік. Але Він пошле сильну оману тим, хто прийняв її з якихось інших міркувань, з якоїсь іншої причини. Він дозволить, щоб ці сильні омани розповсюдилися скрізь, бо хоче, щоб кожен, хто назвався Його іменем і прийняв Його обіти, показав справжній стан свого серця. Віддані серцем незабаром виявляться, і про них Він каже: “І будуть Мені вони власністю, каже Господь Саваот, на той день, що вчиню” (Мал. 3: 17).

ГРІШНІ ДУХИ ОСОБЛИВО ДІЯЛЬНІ СЬОГОДНІ

Грішні духи були надзвичайно успішними впродовж усієї історії світу, вводячи в оману і заманюючи людство в пастку. Господь перестерігає Свій народ, що ці духи будуть особливо активними і звабливими у своїх методах нападу в Жнивах теперішнього віку. “А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду..” (1 Тим. 4: 1, 2). Ми маємо застереження, що це “лицемірство” з боку підступних духів полягає в тому, що вони прикидаються “ангелами світла” (2 Кор. 11: 13, 14) і вдають, що приносять “нове світло”.

Немає причини сподіватися, чому б ці духи намагалися принести нове світло варварським народам, адже ці варварські народи сплять і знаходяться під впливом омани та фальшивих вчень. Але серед освічених та цивілізованих народів на початку цього великого Дня Господа постають особи, які думають і цікавляться. Попри осліплюючі впливи сатани та військ грішних духів багато хто з них пробуджується, тому сатана постійно зайнятий.

Сьогодні на людство вже не діє колишнє чаклунство та закляття. Інтелект людей зріс настільки, що їх вже цим не обдуриш.

Навіть омани спіритизму (з усіма проявами надлюдських здібностей через постукування, написання, фотографування, голоси і т.п. з наміром продемонструвати людське безсмертя та здатність мертвих спілкуватися з рештою людей на землі) є надто грубими та безглуздими, щоб ввести в оману та полонити більшу частину інтелегентних людей і, особливо, посвячених – клас, який сатана найбільше хоче змусити спіткнутися. Звідси зміни – поява постійно нового “одягу світла”. Як наслідок, кожна риса Теперішньої Правди, посланої Богом як “харч у пору” Його святим, відразу підлягає перекрученню, щоб “звести, коли б можна, і вибраних”.

Але неможливо звести і відтягти убік тих, чия віра в Бога через Христа є міцною, котрі довіряють заслугі великої викупної жертви Христа, чие серце цілковито посвячене Господу та Його службі. Вони “ніколи не спіткнуться”, але всі інші мають відокремитися від вірних. Бог використовує гнів сатани для виконання Своїх планів, щоб можна було сказати, що Він посилає сильну оману, яка сьогодні збиває з пуття всіх, чия віра не є міцно утверджена на Скелі Ісусі Христі і хто не “зодягнувся в повну Божу зброю”, дану у Його Слові. Кого притягує неправда, і хто насолоджується нею, той виявляє себе, і його осуд, як непридатного мати частку в Небесному Царстві, буде справедливим, святим і праведним одночасно.

ОМАНА ХРИСТИЯНСЬКОЇ НАУКИ І ТЕОСОФІЇ

Серед популярних і найбільш вишуканих вигадок великого противника і всіх сил темряви є Християнська Наука і Теософія. Вони іззовні, а еволюціоністські та антибіблійні теорії (названі Вищою Критикою, передовою думкою і т.д.) ізсередини швидко розривають на клаптики Правду, яку ще містять в собі нещасні номінальні системи. Всі ці теорії мають на собі тавро “батька неправди” (Ів. 8: 44). Всі вони однодушно вважають людину безсмертною. Вищі Критики називають більшу частину Божого Слова “старими бабськими байками” – включно з описами чудес, історією про Адама та Єву та їхнє гріхопадіння в Едемі, історією про Йону та велику рибу і т.п.

“Християнська Наука” – це перекручена назва догмату місіс Мері Бейкер Едді. Її вчення позбавлені наукових підстав, а слово “християнська”, додане до назви її теорій, є вигадкою сатани, розрахованою ввести в оману і зруйнувати Божий народ. Для християнських науковців Христос не є Спасителем, ані не був жаданим Спасителем. Христос був тільки доброю людиною, християнським науковцем, Котрий недостатньо розумів нову науку, яку запровадив і яка згодом була досконало і в повній мірі викладена покійною місіс Едді з Бостона. Її торговим знаком, так би мовити, були слова: “Все – життя; смерті немає”. Ось так її вчення проповідують стару брехню сатани, започатковану в Едемі: “Умерти не вмрете!” Ісус сказав, що сатана “був душолюб споконвіку [від початку], і в правді не встояв” – не від свого початку, а від початку людини.

Різні відтінки універсалізму приходять до такого самого висновку – що Христос не вмирав, щоб викупити людину від сили гробу, як каже Святе Письмо. Він був просто людиною, як інші люди, добрим і мудрим Вчителем, але не був Спасителем в жодному заступницькому значенні, стверджують вони. Деякі вважають, що людина з’явилась шляхом розвитку з мавпи, або пуголовка, або протоплазми; що вона мала непривабливий вигляд і аж ніяк не була образом Бога; що вона була, мов “наполовину спечений корж”. Однак всі вони дотримуються думки, що людство поступово рухається до досконалості. Всі вони переконують нас в правдивості слів сатани “Умерти не вмрете!”, тобто що смерть є тільки процесом еволюції, і людина є спасителем самої себе.

Далі ми маємо Теософію – теорію, яка приваблює багатьох культурно і естетично розвинених, котрі є сліпими, нагими і голодними в номінальних церквах (Об. 3: 17). Вона видає себе за найбільш новітню і найбільш вишукану форму релігійної думки. Однак знайомі з древньою історією розуміють, що за своєю суттю – це відродження ключової ідеї індуїзму, а в багатьох подробицях – ошуканство так званого “германського містицизму” часів середньовіччя. Теософія вважає, що “все є з Бога” в абсолютному і навіть глузливому сенсі.

Вона вважає, що всі обмежені форми існування є похідними, тобто виникають з Безконечного Божества; що похідні істоти – ангели, люди, звірі, птахи та демони – є частинками Божества, є безсмертними і “умерти не вмрут”, як завжди навчав сатана.

Відповідно до філософії Сократа та Платона (хоча Теософія заперечує, що вони були авторами цього вчення або покращили його, твердячи, що ці грецькі філософи отримали своє знання – як отримують зараз – безпосередньо від Бога через спілкування та інтуїцію), Теософія не тільки твердить, що людина буде жити вічно в майбутньому, але що вона завжди жила в минулому. До обмежених розумом вона звертається з запитанням: “Вам ніколи не доводилось бачити місця, які здавалися вам на диво знайомими тоді, коли ви їх відвідали вперше? Ці місця ви вже бачили перед тим, як почалося ваше теперішнє існування”. Як в давнину, сатана часами може сприяти примхливій уяві шляхом сновидінь. Теософія вважає, що смерть не є смертю, а лише новим народженням, і що кожна особа буде народжуватися знову і знову, доки не досягне стану Божественної природи, і тоді вона наново буде увібрана в Бога навіки.

ЛЮДСЬКА МУДРІСТЬ Є БЕЗГЛУЗДЯМ В БОГА

Теософія визнає, що вона не ґрунтується ані на теології, ані на філософії. Вираз Теософія, на думку тих, хто її відстоює, означає Релігія Мудрості. Вони твердять, що її мудрість – божественна і є результатом безпосередньої інтуїції та спілкування з Богом. Відповідно вони відкидають філософське мислення і відкриття на зразок Святого Письма, вважаючи їх перешкодою для справжньої мудрості. Об’явлення від Бога вони замінили пустими вигадками свого недосконалого розуму – так званою священною медитацією. “Називаючи себе мудрими, вони потуманіли”, – написано за божественним дорученням про подібний клас (Рим. 1: 21, 22).

Теософія відкидає усіляку об’явлену релігію, ігнорує всі вчення і називає себе релігією причин і наслідків, кажучи, що рано чи пізно погані вчинки повернуться проти того, хто їх

робить, і принесуть покарання, а добрі вчинки принесуть нагороду. Вона ставить Христа та Мойсея на одному рівні з Сократом, Платоном, Конфуцієм та Магометом як вчителів світу. Вона готова цитувати з Біблії та Корану будь-який фрагмент, який можна використати на власну підтримку, але не вважає жодну книгу або людину особливо натхненим джерелом. Вона називає себе покровителем всілякої благородної риси і всілякого добродійного задуму, намагаючись називати теософістами всіх популярних людей. Вона заохочує давати милостиню і робити добрі вчинки, щоб це бачили всі люди.

Отже, Теософія, за її словами, краще всього відповідає настроям більшості мудрих цього світу, котрі не рахуються ані з власною недосконалістю, ані з Божою милістю в Христі. Вони кажуть: “Мені не треба, щоб хтось сплачував мої борги. Я сподіваюся сплатити покарання за свої гріхи сам, якщо взагалі їх роблю.” Хто тримається таких переконань, той дозрів для Теософії. Справді, весь “християнський світ” готовий полишити свої колишні віровчення-швартови і вирушити в плавання з Теософією біля стерна і добрими вчинками замість вітрил, щоб досягти гавані відпочинку та щастя – якщо взагалі існує така гавань, бо багато з них в цьому сумніваються. Ось так необізнаність з Божим Словом та Планом, заколот в номінальних церквах вимостили шлях для великого відступлення від хреста Христового в напрямку “іншого євангелія”, яке насправді не є жодним Євангелієм (Гал. 1: 6-9).

Звичайно, всі ці оманливі вчення не становить ніякої користі для вчення про хрест Христа (про “викуп за всіх”) або для свідоцтва про нього “часу свого” – зараз або потім. (Див. 1 Тим. 2: 4-6). Апостол говорить, що Бог, наш Спаситель, “хоче, щоб усі люди спаслися [від Адамової смерті, яка зараз панує над всім світом] і прийшли до пізнання правди. Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх. Таке було свідоцтво часу свого”. Але Біблійне вчення про Викуп в минулому і наступну реституцію в майбутньому (Дії 3: 19-23) не знаходить відображення в жодній з цих теорій.

БРЕХНЯ САТАНИ ЯК ОСНОВА ФАЛЬШИВИХ ВЧЕНЬ

Ці передбачені “дії обмани” наших днів насправді не є такими сильними чи могутніми. Навпаки, вони дуже слабкі. Але вони мають велику силу вводити в оману, оскільки більшість сьогоднішніх так званих християн ніколи насправді не стала учнями Христа, а є лише “куколом”, імітацією християн. Серед справжніх християн деякі щойно “відставлені від молока” (Іс. 28: 9; Євр. 5: 12-14). Деякі християни в номінальній церкві розумово або духовно тільки вийшли з пелюшок. Лише окремі з них вживали молоко Божого Слова і виростили ним для засвоєння і належної оцінки “твердого харчу” Теперішньої Правди, яка є для розвинутих в Христі. Тому не дивно, що ті, на кого не вплинув Спіритизм та Сведенборгіанізм, сьогодні примикають до Християнської Науки та Теософії – більш пізніх хитрощів та омани сатани. Сильна сторона цих оман полягає в суміші нищівних неправд з правдами, яких довгий час тримався християнський народ; і все це внаслідок передбаченого в Святому Письмі “відступлення” від чистої віри апостольської Церкви. З усіх цих неправд жодна не змогла більш ефективно відкрити серце і розум на ці омани та нищівні теорії сьогодення, ніж загальноприйнята віра в первісну брехню “умерти не вмрете”. Повсюдне прийняття цієї брехні виникає з неспроможності зрозуміти вчення Біблії про життя та безсмертя, виведені на світло нашим Господом Ісусом завдяки Його Євангелію спасіння від гріха через Його Викуп-жертву.

Кожний хибний погляд затьмарює та ховає якусь правду, і ми сьогодні досягли часу, коли кожна Божа дитина потребує усієї зброї Правди – Божої зброї. Той, хто не одягнув “всю зброю Божу”, напевно впаде в оману цього “злого дня”, цієї “години випробовування, що прийшла на весь всесвіт, щоб випробувати мешканців землі”. “Бо час уже суд розпочати від Божого дому”. Хто ж зможе вистояти? Тільки ті, котрі “будують себе найсвятішою... вірою” за допомогою дорогоцінних обітниць та життєво важливих вчень Божого Слова.

ВСІ, ОКРІМ “ВИБРАНИХ”, ПОТРАПЛЯТЬ В ОМАНУ

Захисники цих фальшивих вчень надзвичайно запопадливі та активні, особливо в Сполучених Штатах, де розвиток думки найбільш помітний і де свобода часто означає вседозволеність. Сотні тисяч захопилися цими ідеями як новим і передовим світлом. Розмах такого успіху розуміють не всі, бо причина успіху полягає в постійному полюванні за новими жертвами. Їхніх прибічників можна зустріти майже в кожному зібранні кожного віросповідання, і особливо між більш освіченими. Отже, “ангелом світла” не так вже й нехтують. Номінальні церкви просякнуті, заквашені цими фальшивими вченнями.

Біблійне пророцтво, що “впаде тисяча з боку від тебе [справжньої Церкви], і десять тисяч праворуч від тебе” (Пс. 91: 3-14), виконується зараз на наших очах. Вчення про Викуп, заступницьку жертву Ісуса Христа за гріхи світу, зазнає випробування. “Хрест” стався великим каменем спотикання – як за днів першого приходу нашого Відкупителя – і майже всі відпали від віри в це життєво важливе і фундаментальне вчення християнства і Біблії. Переважна більшість тепер вважає Ісуса виключно прикладом для нас де в чому, але не Відкупителем, не нашим Викупом.

На основі вчень Святого Письма можемо сподіватися, що всі, за винятком “вibrаних” Бога, так чи інакше спіткнуться об неправди та суєтність наших днів (Мт. 24: 24-27; 2 Пет. 2: 3-11). Софістика сил зла стосовно “ангела світла”, їхні діла зцілення, напевно, спантеличать усіх, чий очі розуміння не відчинилися, щоб звертати увагу на свідчення певного Слова Бога.

Численні чудесні діла є однією зі старих витівок сатани та його злих воїнств. Якщо хвороби та смерть є до певної міри під контролем сатани на час панування зла (Євр. 2: 14), то чому б він в своїй нинішній скруті, коли його падіння так близько, мав змінити свої методи діяльності і не робити зцілень, щоб устроїти свої неправди та омани і знову засліпити тих, чий очі поступово відкриваються на світло зоріння Тисячолітнього Дня, Дня Христа?

Віriamo, що він починає застосовувати саме такий спосіб і зможе досягти більшого.

Віriamo, що запитання нашого Господа було дуже доречно, спонукуючи задуматись, коли Він сказав: “І коли сатана сатану виганяє, то ділиться супроти себе; як же втримається царство його?” “І коли б сатана сам на себе повстав і поділився, то не зможе встояти він, але згине” (Мт. 12: 26; Мр. 3: 26). Отже, зараз, коли царство сатани невдовзі має впасти, він намагається зміцнити його численними чудотворними ділами, які роблять фальшиво та в ім’я Христа його свідомі та сліпі знаряддя.

ВІРНІ СКОРО ЗАСЯЮТЬ

Ці різні неправди, “науки демонів” збирають з Божого Царства “всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня” (а таких переважна більшість), тоді як встояти зможуть тільки вірні. Вони мають прийняти Царство і бути співспадкоємцями з Христом в Його великому Месіанському Царюванні, яке ось-ось має бути запроваджене (Еф. 6: 11-13). Коли це відокремлення завершиться (а ми віriamo, що воно майже завершене), вогонь великого Часу Горя принесе загальне спустошення нинішнім утворенням, громадським, фінансовим, політичним та церковним.

Тоді всі неправди і всіляка фальш в релігії відійдуть у небуття. Тоді Господня вірна Мала Черідка, отримавши безсмертя та Божественну природу, “немов сонце, засяє у Царстві свого Отця”, сидячи з Христом на Його Престолі (Об. 3: 21). Тисячу років вони будуть царювати над світом, щоб розсіяти всяке неуттво і засліплення, піднести всі покоління землі, живих і мертвих. Тож нехай усі, хто знає Правду – як вона викладена в певному Господньому Слові, – будуть діяльні в її поширенні. Час короткий! Якщо ви не можете проповідувати словами публічно, то, можливо, ви зможете проповідувати вашим сусідам, друзям і тим, з ким маєте справу, приватно. Напевно, майже всі можуть проповідувати приватно. Напевно, майже всі можуть проповідувати через друковані сторінки або листи, а також належною щоденною поведінкою. Ті, котрі довкола нас, потребують усілякої допомоги, яку ми можемо їм дати. І якщо вони не отримують її одразу, то, напевно, потраплять в пастку яких-небудь сучасних оман противника.

“ТАКА СЛАВА ДЛЯ ВСІХ УГОДНИКІВ ЙОГО”

*“Нехай торжествують праведні в славі,
– на ложах своїх нехай співають радісно!
Нехай слава Бога буде на устах їхніх, а
меч обосічний в руці їхній, на відомщення
народом і кару племенам, – щоб царів
їхніх у кайдани закувати, а вельмож їхніх,
– у залізні пуга, – щоб виконати над
ними суд написаний. Така слава для всіх
угодників Його!” (Псалом 149: 5-9, Кул.).*

Нас часто запитують, як ми думаємо, чи має прийти час, коли Господній народ, святі (все ще знаходячись у тілі) будуть мати повне розуміння всього Божого Слова, включаючи неясні висловлювання Єзекіїля, Захарії, Об’явлення і т.д. У відповідь ми, як правило, нагадуємо тим, хто запитує, що вісімнадцять століть тому св. Павло писав: “Візьміть повну Божу зброю”, в тому числі “меча духовного, який є Слово Боже”. Тому слід розуміти, що сам св. Павло та інші християни того часу мали “меча духовного”. Однак ми переконані, що вони не розуміли деяких частин Божого Слова, які тоді ще не був час розуміти, наприклад: частини пророцтва Даниїла, яка, за словами ангела, мала бути запечатана аж до “часу кінця”, а також багато інших пророцтв, які тоді ще не були відкриті. З тих пір в тій чи іншій мірі так було завжди. Пророцтво стає зрозумілим поступово.

Сьогодні слід сподіватися зрозуміти більше ніж колись. Це не означає, що Біблія не матиме жодної вартості в прийдешньому віці. Швидше навпаки. На нашу думку, Біблію будуть використовувати тоді не як єдиний засіб пізнання Божої волі, а як джерело інформації – так само, як ми читаємо сьогодні оповідання. Вона освітить людей стосовно Божественних обітниць, нагляду над світом, Божих законів і т.п. Ніщо не вказує на те, що кожна річ, про яку говорить Біблія, стане зрозумілою Церкві, доки вона ще є з цього боку завіси. Апостол каже, що “тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці”, але за завісою ми побачимо

“обличчям в обличчя”. Ми побачимо виразно, бо тоді ми будемо подібні до нашого Господа. “...Тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я” (1 Кор. 13: 12).

Біблійний вірш, який говорить, що Біблію будуть використовувати в майбутньому, каже нам, що весь світ буде суджений тим, що написано в цих книгах, повідомляючи, що книги розгорнуться (книги Старого та Нового Заповіту), а це означає, що до того часу вони ще не розгорнулися (Об. 20: 12). Тепер вони у великій мірі є розгорнуті для Божого народу. Ми віримо, що кожного часу існував “харч у пору” для Дому Віри. Але в минулому не було стільки потреби в знанні духовних речей як сьогодні, тому ці книги ніколи не були так широко розгорнуті як тепер. Зараз весь План Бога сяє дуже яскраво. Але нам не відомо нічого в Святому Письмі, що говорило б, що ці книги Господній народ буде розуміти в кожній деталі з цього боку завіси, до переміни у воскресінні.

ПРАЦЯ СЬОГОДНІ

Говорячи про теперішній (на нашу думку) час, пророк Давид каже: “Нехай торжествують праведні в славі, – на ложах своїх нехай співають радісно!” Божі діти повинні радіти кожного часу – навіть у горі, знаючи, що ці труднощі розвивають в нас характер і готують до слави Царства. Псалмист провіщає, що святі тепер відпочивають на своїх ложах, співаючи Богу пісні хвали. Цей вираз не мав би для нас значення, коли б ми не розуміли з інших віршів Писання, що ці ложа представляють віровчення, тобто сукупність чийось релігійних переконань.

У той час як деякі особи тісняться на коротких ложах-віровченнях, які обмежують і сковують їх, а вузькі покривала не можуть дати тепла та зручності, справжні Божі святі мають ложа відповідних та зручних розмірів, а їхні покривала зігрівають та достатньо просторі. В цій образній ілюстрації показано, що вони зручно влаштувались, відпочивають вірою, тоді як інші не мають спокою

і не можуть влаштуватися. Маючи спокій на цих зручних ложах, які представляють стан їхнього розуму та серця, і хвалячи Господа, вони майстерно орудують “мечем обосічним”. Цим Мечем в їхніх руках є Біблія. Думка не обов’язково полягає в тому, що Божий народ повинен мати абсолютне знання кожної риси Божого Слова, а в тому, що в нього є все потрібне на цей час знання для умілого вживання Меча – все знання, потрібне святим зараз, коли виконується пророцтво.

Нехай “слава Бога буде на устах їхніх”, наполягає псалмист. Віримо, що все це щораз більше стає правдою. Святі тепер можуть славити Бога повніше і розсудливіше, ніж будь-коли досі. Зараз ми можемо бачити характер нашого Господа краще, бо в минуле відійшла більша частина неучтва, перекручень, тайн і пітьми. Боже Слово сяє більш яскраво, ніж раніше. Неможливо було сподіватися, щоб наш брат Джон Кальвін славив Бога своїми устами, бо навряд чи можна було назвати віддаванням хвали

нашому Богу посилення мільйонів людей на вічні муки. Так само сьогодні не можна сказати, що люди славлять Бога своїми устами, якщо вони навчають цього жахливого вчення.

Кожен день у світі зневажають ім’я Бога, принижують і спотворюють Його славний характер. Світу кажуть, що Бог має диявольський План, що Він створив пекло, де збирається мучити більшу частину людства; що Він має демонів, які вже катують інших, і що все це буде продовжуватися вічність. Всі такі вірування та вчення не мають нічого спільного з прославленням. Але Господній народ, який тримається близько Його Слова, зараз (як ніколи досі) має змогу розповісти чудову Повість Божої Любові, Мудрості, Справедливості та Сили. Безумовно, Правда виконує працю в’язання і сковування неправди. Віримо, що слова псалмиста з цього вірша виконуються в даний час. До певної міри ми вже зайняті великою працею, яка тут змальована.

R5803 (1915 p.)

Дорогі читачі журналу. Нагадуємо, що цього року Пам’ятка смерті нашого Господа випадає на 24 БЕРЕЗНЯ після 6-ї години вечора. Нехай ця подія буде для послідовників Господа нагодою для великої вдячності Отцю за Його дар небес і запрошення стати з Господом учасниками одного хліба і однієї чаші.

“Чаша благословення, яку благословляємо, чи не спільнота то крові Христової? Хліб, який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового? Тому що один хліб, тіло одне нас багато, бо ми всі спільники хліба одного” (1 Кор. 10: 16, 17).

“Бо коли ми з’єдналися подобою смерті Його, то з’єднаємось і подобою воскресіння” (Рим. 6: 5).

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.